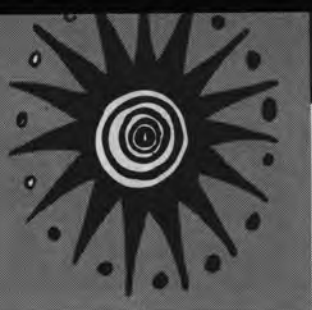

ΠΡΩΤΟ I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

Εδώ κι αν μιλάμε για μεγάλα μεγέθη. Για εγγεγραμμένες μνήμες και αξίες αιώνων ευρωπαϊκού πολιτισμού. Στη μακρά, σχεδόν επική, πορεία ενός αναγεννησιακού —στην ουσία— καλλιτέχνη, που έτυχε να αφοσιωθεί στον κινηματογράφο. Τη σύνθεση όλων των τεχνών. Με καταβολές, αγάπες ή εμ-
μονές, από την Ποίηση, το Θέατρο, το Μυθιστόρημα, τη Ζωγραφική. Σε

μία διαδρομή ζωής και δημιουργίας που ταυτίζεται σχεδόν με την ιστορία του σινεμά. Αφού ο ο-
γδονταεπνιάχρονος σήμερα, πορτογάλος κινηματογραφιστής, επιχειρήσει να γυρίσει την πρώτη
του ταινία πριν εξηνταοχτώ χρόνια, το 1929. Ήταν η χρονιά που γεννιόταν η πρώτη ταινία με ήχο,
προαναγγέλοντας την έλευση του λόγου. Προνόμιο που μέχρι τότε κατείχαν οι άλλες δύο παραδο-
σιακές αφηγηματικές τέχνες: το θέατρο και η λογοτεχνία. Μιλάμε πράγματι για μια μεγάλη ιστο-
ρία. Σε χρόνο και σε σημασία...

Σωτήρης Ζήκος

ΔΙΕΘΝΕΣ & ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Καμιά συμπάθεια για το διάβολο

του Δημήτρη Αθανίτη (Ελλάδα, 1997)

Ο Δημήτρης Αθανίτης είναι ένας σκηνοθέ-
της που έπεσε στη γη του σινεμά, από ένα
"εναέριο κινηματογράφο", με λίγα λόγια

εστιάζει στην ε-
ρωτική σχέση
που αναπτύσ-
σουν οι άνθρωποι με
το χώρο που τους πε-
ριβάλλει. Στη δεύτε-
ρη ταινία του ο σκη-
νοθέτης αφηγείται
μία ακραία ερωτική ι-
στορία που συμβαί-
νει στην Αθήνα του
Αύριο, με κεντρικούς
ήρωες δύο "χαμένες" ψυχές που αγαπήθηκαν
πέρα από τα όρια του πάθους και του κακού.

Αυτή είναι μια σερβιτόρα με σκοτεινό παρελθόν και
αυτός είναι ένας ταμίας σε συνοικιακό σούπερ -
μάρκετ. Ο χώρος που ανθίζει ο έρωτάς τους είναι μια
κατακερματισμένη πόλη, μια Αθήνα μετά την καταστρο-
φή, στην οποία οι ψυχές χορεύουν αγκαλιασμένες μέσα σε
ένα κολασμένο καρναβάλι. Δεν πρόκειται για το Ρωμαιο και
την Ιουλιέτα σε μια ασπρόμαυρη βερσιόν των 90'ς, ούτε για μια
καταραμένη εκδοχή του Ορφέα και της Ευριδίκης (τίτλο που αρχι-
κά είχε σκεφτεί ο σκηνοθέτης). Η ταινία του Δημήτρη Αθανίτη είναι έ-
να μελλοντολογικό νουάρ ταξίδι στη χώρα του Απόλυτου Έρωτα, ένας παραμορφωτικός κα-
θρέφτης που ξορκίζει το κακό. ..Κοντολογίς, είναι η πιο φτηνή ταινία απ' όσες χρηματοδότησε
το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου φέτος, κι όπως σημειώνει ο ίδιος ο
Δημήτρης Αθανίτης είναι η πιο μικρή σε διάρκεια, (82 λεπτά της ώρας) αλ-
λά ελπίζω ότι και σε απόλαυση...

Β.Π.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Το Πράσινο ψάρι (The Green Fish)

του Λι Τσανγκ Ντονγκ (Κορέα, 1997)

Με το χαρτί από-
λυσης από το
στρατό και με
ένα ροζ μαντίλι
στις αποσκευές
του ο

Μακντόνγκ, επιστρέφει
στη γενέθλια πόλη του,
το Ίλσαν. Ένα δυνατό
πολιτισμικό σοκ τον
περιμένει. Γιγάντιοι
συναρπαστές και hi
tech εμπορικά κέντρα

έχουν φυτρώσει παντού σαν μανιτάρια.
Κόσμος τρέχει με ιλιγγιώδεις ταχύτητες, όλοι
έχουν μεταμορφωθεί σε κουρσάρους του χρή-
ματος και της επιτυχίας και το Ίλσαν έγινε μια
ακόμα πόλη - δορυφόρος στη συλλογή της
μπτροπόλης Σεούλ. Άλλοι το λένε "κορεάτικο
όνειρο". Ο Μακντόνγκ το λείπει απελπισία.
Ακόμα και η οικογένειά του έχει τσιμπήσει το
δόλωμα. "Χωρίς οικογένεια" και δουλειά, ο
Μακντόνγκ ψάχνει να βρει τη θέση του στον
κόσμο. Κατευθύνεται προς το Youngdeungso
που όπως τα περισσότερα προάστια των
μπτροπόλεων είναι γεμάτη από εργοστάσια και
νυχτερινά κέντρα και κυβερνάται από τη μαφία.
Εκεί θα συναντήσει την κοπέλα που κάποτε του
χάρισε το ροζ μαντίλι. Η Μιάε τώρα δουλεύ-
ει ως τραγουδίστρια σε νάιτκλαμπ. Ερωμένη

που αποσυντίθεται από τον Κορεάτη
Λι Τσανγκ Ντονγκ που πέρσι τρά-
βηξε την προσοχή κοινού και κρι-
τικών κερδίζοντας το βραβείο
σεναρίου στο φεστιβάλ του
Βερολίνου με το A single spark.
Στην πατρίδα του είναι γνω-
στός ως μυθιστοριογράφος
και σκηνοθέτης θεατρικών
έργων. Αυτή είναι η πρώτη
του σκηνοθετική δουλειά
ενώ το στο ενεργητικό
του έχει ακόμα το σενά-
ριο της ταινίας To the
starry island (1991).

Τζ.Π.

"Όπως όταν ταξιδεύουμε δεν ξέρουμε γιατί το κά-
νουμε, αλλά το ανακαλύπτουμε στο τέλος, έτσι και
μετά το τέλος αυτής της κινηματογραφικής γιορτής
θα είμαστε σε θέση να πούμε γιατί βρεθήκαμε εδώ"

Βασίλης Αλεξάκης, Μέλος της Κριτικής Επιτροπής του Διεθνούς Διαγωνιστικού Τμήματος

...ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΕ ΟΛΙΒΕΪΡΑ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

3 Η άλλη ταινία του Ελληνικού Διαγωνιστικού, Αύριο
θα ξέρουμε, Dharma blue bums του Ανδρέα Θωμό-
πουλου. Ο Περικλής Χούρσογλου και ο Ρένος Χαλαμπί-
δης μιλούν για τις ταινίες τους

4 Η έμπνευση στο στάδιο της προετοιμασίας του σενά-
ριου της ταινίας Η ζωή του Χριστού του Bruno Dumont

5 Χρειάζεσαι έρωτα για να ζήσεις, μας λέει
ο κουβανός Arturo Sotro Diaz

6 Τέσσερις ακόμα ταινίες από τα Βαλκάνια
και ο Βασίλης Αλεξάκης που μιλάει για
την Ελλάδα που ταξιδεύει

7 Το νόημα της δημιουργίας μέσα από την κινηματογρα-
φική δημιουργία του Zinojira Pavlovic

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

travelling

Στην επόμενη συνέντευξη έγινε ένας μικρός σεισμός κινητών. Ο Ορέστης Ανδρεαδάκης τους παρακάλεσε όλους να τα κλείσουν. Κινητοποιήθηκαν όλοι. Ωραία. Η σιωπή των κινητών. Την ίδια στιγμή εκδηλώνεται ένα κινητό που δε σίγαζε. Του Ορέστη. "Να κλείσουν όλα εκτός από το δικό μου γιατί μπορεί να με χρειάζονται". Κάπου κάπου χρειάζεται κι ένα ακίνητο.

Μεγάλο ενδιαφέρον είχε η συνέντευξη τύπου για τις περιφερειακές εκδηλώσεις του Φεστιβάλ. Για τρίτη χρονιά φέτος το Κιλκίς, η Φλώρινα, η Έδεσσα, η Καστοριά, η Αλεξαν-

δρούπολη θα φιλοξενήσουν ταινίες του φεστιβάλ σε πόλεις που οι περισσότερες αίθουσες έχουν κλείσει αλλά στις προβολές του φεστιβάλ ο κόσμος περιμένει απ' έξω μ.π.ως και μπει στην ήδη γεμάτη αίθουσα. Κάτι που ξεκίνησε σαν πείραμα και σύμφωνα με τα δεδομένα πέτυχε απόλυτα.

Κάθε μερα όλο και πιο κοσμοπολίτικο το περιβάλλον στο φεστιβάλ. Οι celebrities πληθαίνουν, οι απαιτήσεις ανεβαίνουν, το Ηλέκτρα ώρες ώρες είναι ασφυκτικά γεμάτο και το Φιλοξενία είναι επί μονίμου βάσεως γεμάτο. "Οι ξένοι επισκέπτες; όχι δε μου φαίνονται περίεργες οι απαιτήσεις τους. Οι Έλληνες είναι χειρότεροι." - "Ποιοί; οι Έλληνες επισκέπτες; όχι, έχουν συνηθισμένες απαιτήσεις. Οι ξένοι είναι λίγο περίεργοι."

Αφού ο Δημοσθένης κατάστρωσε ολόκληρη στρατηγική για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση! Στο δε "Παλλάς" βάλανε σκοινιάκια μήπως και ρυθμιστούν λίγο καλύτερα οι εισερχόμενοι και οι εξερχόμενοι. Πριν γκρεμίσουν ο λοκλήρο το σινεμά. Μην πέσει και καμιά γυψοσανίδα! Τί; Έπεσε; Σε ψυχίατρο;

Πινακωτή-πινακωτή... Ποιοί δικαιούνται τις εκδόσεις του Φεστιβάλ; Οι ασχολούμενοι συστηματικά - επαγγελματικά - με τον κινηματογράφο ή γενικώς με τα πολιτιστικά; Η μήπως το ζήτημα τίθεται αλλιώς; Οι Θεσσαλονικείς ή οι Αθηναίοι; Άμοιροι, αδικημένοι Θεσσαλονικείς! Όλα σας τα παίρνουν οι Αθηναίοι!

Πολύ πέραση έχουν οι φοιτητικές κάρτες των 7000 δραχμών. Μα τι γίνεται στο φεστιβάλ; Να το ξαναπώ; Όχι ονόματα, αλλά οι αίθουσες γεμίζουν; Στη Γεύση του κερασού του Κιροσάμι; Στο Ανατολικό παλάτι δυτικό παλάτι όπου προλόγισε ο πρωταγωνιστής;

Ανθρωποι είμαστε λάθη κάνουμε. Και στο "Ολύμπιον" ξεχάστηκαν και το πρωί βάλανε μπροστά την ταινία που θα παιζόταν την επομένη το πρωί. Είχανε μερικές απώλειες θεατών

-Καλημέρα.

-Καλημέρα.

-Στο Ηλέκτρα Παλλάς.

"Εδώ θα φυτρώσουμε", μου λέει ο ταξιτζής όταν μπήκαμε στο μποτιλιάρισμα της Εθνικής Αμύνης. Μέχρι να φτάσω είχα φορτώσει φιλμ στη μηχανή, είχα διορθώσει δύο κειμένα, είχα διαβάσει κάποια άλλα, είχα ακούσει ανέκδοτα ταξιτζήδων και ποντιακές παροιμίες.

"Δεν τελείωσαν οι συνεντεύξεις τύπου;" "Τι να τελειώσουν που έχουν μέσα το Χούρσο-γλου τόση ώρα. Ερωτήσεις εφ' όλης της ύλης!"

Ζητείται απωλεσθείσα γυψοσανίδα...

στη δημοσιογραφική προβολή, αλλά όλα διορθώθηκαν τελικά και ούτε γάτα ούτε ζημιά.

-Καλησπέρα.

-Καλησπέρα.

-Στο Μακεδονία Παλλάς.

15.50. Ήμουν ακριβώς στην ώρα μου. Ο Αλέξης Γρίβας ήταν επίσης ακριβώς στην ώρα του. Τότε παρακολούθησα τι ωραία που σπίνεται μια συνέντευξη με τον Claude Chabrol. Όταν ετοιμάστηκαν όλοι οι δημοσιογράφοι, η κάμερα στήθηκε και τα κασετόφωνα ήταν έτοιμα να παρουν φωτιά, ήρθε και ο Γάλλος σκηνοθέτης. Προηγήθηκα γιατί χρειαζόμουν μόνο μερικά λόγια, "un petit mot". Ο Claude Chabrol ήξερε τη Θεσσαλονίκη από ένα άλμπουμ για την παλιά Θεσσαλονίκη. Τώρα η πόλη έχει φυσικά αλλάξει πολύ. Αλλά είναι η μόνη παλιά μοντέρνα πόλη που ξέρει. Και το φεστιβάλ βοηθά πολύ γιατί σε αυτό το φεστιβάλ μπορεί να μάθει κανείς πολλά που δεν μπορεί να τα δει αλλού.

Είκοσι λεπτά μετά τα μεσάνυχτα. Η τελευταία προβολή τελειώνει σε δέκα λεπτά. Έρχεται ένας κύριος χαρακτηριζόμενος από γνώριμη οσμή εξ αποστάσεως σε αίθουσα που φιλοξενεί εκδηλώσεις του φεστιβάλ. Επιδεικνύει το καρτελάκι του και μπαίνει στην αίθουσα γιατί "he just wants to have a view". Μετά από λίγα λεπτά βγαίνει ευχαριστημένος. Δημοσιογράφος δεν ήταν πάντως.

Σήμερα τελείωσα νωρίτερα. Δεν το τελείωσαν ακόμα το μπουκάλι με τον Τζόνι τον Περιπατητή. Πάλι καλά. Θα μείνει λίγο και για αύριο. Πίνουν για να ξεχάσουν αυτά που γράφω;

Βαλεντίνη Παπαγεωργίου

1. Χα χα, πώς φαίνεται στο ασπρόμαυρο ότι έχω κόκκινα μαλλιά;

2. Αν χαμογελάσω, θα με βάλετε κι εμένα; (Ο εκ δεξιών)

3. Άσπρα κοράκια, μαύρα κοράκια... γκρι κοράκια! Θυμάστε;

4. Εγώ είμαι η ευτυχισμένη μητέρα (Βαλεντίνη).

5. デシキヨサシク ウエヌオ Festival (はしいすんを)

6. Είμαστε η Βούλα και η Τζένη, οι χαρούμενες ιντερβιούστες. Έτσι δε λέγεται;

Στη Θεσσαλονίκη βέβαια-φτου φτου σκόρδα - αν γεμίζουν οι αίθουσες; Στο Αλέξανδρος μέχρι και μία ώρα μετά την έναρξη της προβολής προσπαθούσαν να πείσουν το πλήθος που περίμενε ότι η αίθουσα είναι γεμάτη.

guest list

LAZAROV Stalnov Nikolay
Director of Photography

TCHERTOV Andrei
Producer/Cameraman

FOMINA Raissa
Distributor

PLAKHOV Andrei
Film Critic

CHIAO Peggy
Journalist

LEE Kang shong
Actor

TSAI MING LIANG
Film Director

ZAIM Dervis
Film Director

MIMIKOS James
Producer

FRIDRIKSSON Thor Friedrik
Film Director

COULIBEU Pierre
Film Director

ZERVOUDAKIS Cecile
Actress

MITRIKESKI Antonio
Film Director

NOLA Igor
Managing Director

RISTANOVSKI Nikola
Actor

RISTESKI ZORAN
Producer

MILDENBERGER Katja
Delegate

PERRY Simon
Film Financier

BARRE Lucius
Liaison

BEGLARI Katayoun
Journalist

KATSOUKIS Krysanne
Manager

Η Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών διοργανώνει συζήτηση με θέμα:

«Το 38ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου
είναι το τελευταίο»

που θα γίνει στο Ξενοδοχείο ΗΛΕΚΤΡΑ, στην αίθουσα Συνεντεύξεων, ημέρα Πέμπτη 27/1/97 και ώρα 15:00.

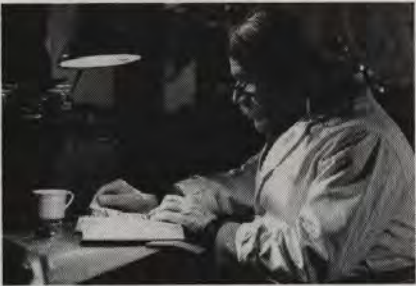
Στη συζήτηση έχουν προσκληθεί να λάβουν μέρος οι:

- Υπουργός Πολιτισμού
- Υπουργός Μακεδονίας-Θράκης
- Δήμος Θεσσαλονίκης
- Βουλευτές Θεσσαλονίκης
- Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
- Σύμβουλος Κινηματογράφου ΥΠ.ΠΟ
- Διευθυντής Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Πρόεδρος Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου
- Αντιπρόεδρος Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου
- Σωματεία Κινηματογραφικού χώρου
- Καλλιτεχνικοί Συντάκτες

Αύριο θα ξέρουμε, Dharma blue bums

του Ανδρέα Θωμόπουλου

Αυτός είναι 60 χρονών, αυτή 25. Αυτή έρχεται, αυτός φεύγει. Αυτή Ηλέκτρα, Ευριδίκη μαζί και Ζαν ντ' Άρκ, ακούει Τσαϊκόφσκι. Αυτός Κουασιμόδος, Τζαμπανό μαζί και Οδυσσεας Ανδρούτσος ακούει Τζόνι Λι Χούκερ. Ασχολούνται με τη μουσική. Αυτός μελλοθάνατος ή έτσι πιστεύει. Αυτή ονειρεύεται να παίζει σε μεγάλη ορχήστρα. Ο Θωμάς, ένας Έλληνας Ρασκόλνικοφ που μετά το έγκλημά του ξέρει ότι αύριο-μεθαύριο πεθαίνει, αναζητάει το αρχαίο χνάρι της μυστικής ιστορίας του και συναντά στο δρόμο του τη Ρωσίδα Σόνια, που ήρθε στην Ελλάδα να δουλέψει σε πορνείο. Προλαβαίνουν και ζουν στα γρήγορα την περιπέτεια των πίσω δρόμων. Αυτός ξεκρέωνει. Αυτή χρεώνεται. ...Πιστεύουν κι οι δύο πως όποιος ψάχνει την ελευθερία έξω από το κεφάλι του πεθαίνει σκλάβος, πως πίσω από κάθε έγκλημα ακολουθεί μια τιμωρία, πως η μουσική είναι πέρασμα απ' τη μια ό-

χθη στην άλλη, και πως για ό,τι μας συμβαίνει σήμερα, αύριο θα ξέρουμε. Πιστεύουν επίσης πως ο άνθρωπος μπορεί να βρίσκεται σε δύο διαφορετικά μέρη την ίδια στιγμή... Ένα μοντέρνο παραμύθι με στοιχεία σύγχρονης αστικής ηθογραφίας και ντοστογιεφσκι-κές αναφορές που ξετυλίγεται σ' εκείνο το σημείο του πλανήτη γη, όπου... θα μπορούσαν να συναντηθούν η Ακρόπολη, ο Ντοστογιέφσκι, το υποσυνείδητο, τα μπλουζ, το δουλεμπόριο, η ποίηση και το χρηματιστήριο. Σ' αυτό ακριβώς το μέρος ξετυλίγεται η ιστορία μας. Ένα αρχαίο, θείο δράμα που ξαναζωντανεύει μες από τη μυστική επικοινωνία ενός Έλληνα Ρασκόλνικοφ ρολογά του περασμένου αιώνα (παρότι ζει σήμερα) και μιας Ρωσίδας πόρνης στην εποχή της μαφίας, του DNA και της λοβοτομής... όπως χαρακτηριστικά σχολιάζει ο δημιουργός της Ανδρέας Θωμόπουλος, για να καταλήξει λακωνικά: το κίονι κι η λάσπη δε μένουν για πάντα έξω από την πόρτα...

Β.Π.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Για τη σκηνή της ταινίας με το τροχαίο ατύχημα Ναι, είναι μια σκηνή που εκτός από δύσκολη ήταν και ιδιαίτερα επικίνδυνη. Για να τη γυρίσουμε χρειάστηκε να κάνουμε ειδικές ασκήσεις αναπνοής για να ελέγχουμε την πίεση του αίματος αλλά και να μπορούμε να λέμε τις ατάκες μας όντας αναποδογυρισμένες. Στο σετ υπήρχε ασθενοφόρο, γιατρός και νοσοκόμα για κάθε ενδεχόμενο. Αυτό μας έδινε μια ασφάλεια αλλά ο μόνος τρόπος για να βγάλουμε τη σκηνή μέχρι τέλους ήταν να εμπιστευτούμε τους κασκαντέρ... το αυτοκίνητο στηριζόταν πάνω σε στύλους σε μεγάλο ύψος από το έδαφος πάνω στους οποίους τέσσερις κασκαντέρ λεπτούργησαν σαν σχοινί κρατώντας τα πόδια μας σταθερά... από και και πέρα έπρεπε να μέσα σε τρία λεπτά να βγάλουμε τις ζώνες ασφαλείας και να εγκαταλείψουμε το αυτοκίνητο. Χρειάστηκαν πρόβες τεσσάρων μηνών, ήταν πραγματικά εξαντλητικό. Πάντως τα καταφέραμε καλά και καλύτερα απ' όλους η Πατρίσια Κένεντυ που φέτος έκλεισε τα 80 της χρόνια...

Με ποιο τρόπο το φιλμ είναι ένα τυχαίο αστείο φιλμ. Το κωμικό στοιχείο βρίσκεται στην αντίδραση των ανθρώπων μιας μικρής επαρχιακής πόλης απέναντι στη συμφορά... Σε μια κοινωνία όπου τίποτα δεν συμβαίνει ποτέ, ξαφνικά επέρχεται μια κρίση, ένα τροχαίο ατύχημα που όλοι είναι ανίκανοι να αντιμετωπίσουν. Εκεί υπάρχει σε μεγάλη ποσότητα το στοιχείο του ολάστικ, αλλά ο βασικός άξονας της ταινίας είναι ένα δράμα... με ένα τρόπο ένα στοιχείο βίας, όλη αυτή η ταχύτητα και μετά η σύγκρουση. Θα έλεγα ότι είναι ένα φιλμ για το θάνατο. Στην αυστραλίζικη κόπια της ταινίας που είναι μεγαλύτερη από την ευρωπαϊκή υπάρχει ως voice over, στην αρχή και το τέλος η παρουσία του θεού που με ένα αστείο τρόπο μας υπενθυμίζει ότι το αναπόφευκτο είναι ο θάνατος... Η μόνη επιλογή που δεν μπορείς να έχεις στη ζωή...

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Λινέτ Κάραν, ηθοποιός της ταινίας "Στο δρόμο για το Νιλ"

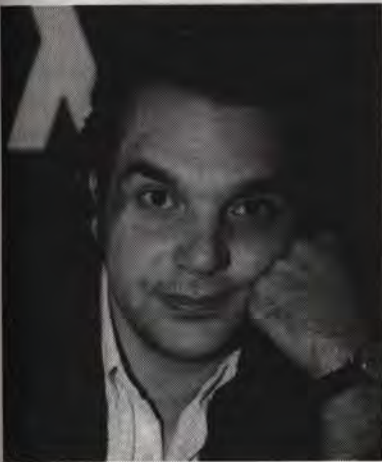
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΟΥΡΣΟΓΛΟΥ

Η αφαίρεση είναι που στηρίζει την ιστορία. Σε μια εποχή που τη χαρακτηρίζει μια έξαρση φλυαρίας, θεωρώ ότι μια τόσο απλή ιστορία αγάπης συμπυκνώνει αυτό που ο συνεργάτης μου Jan Fleischer ονόμασε χαρακτηριστικά άρωμα ζωής...

Για την ευχέρειά του να εξευρίσκει εύκολα τους πόρους και τους χρηματοδότες Δεν είναι κάποιο ειδικό ταλέντο στο οποίο έχω εξασκηθεί. Είναι η ίδια η ταινία, η ιστορία καθεαυτή που προσελκύει ανθρώπους που θέλουν να επενδύσουν σ' αυτή. Από την εμπειρία μου με το Δημακόπουλο κατάλαβα ότι πρέπει να απελευθερωθώ από την ευθύνη της παραγωγής κι όλες αυτές τις πολύπλοκες διαδικασίες που αυτή συνεπάγεται, αν πραγματικά θέλω να αφιερωθώ στην ίδια τη σκηνοθεσία. Γι' αυτό και στο σενάριο στηρίχτηκα στη φιλολογική επιμέλεια του Δημήτρη Κεκαϊδή και βέβαια στη δραματική επεξεργασία του Jan Fleischer. Δε θα μπορούσα μόνος να φτάσω στο επιθυμητό για μένα αποτέλεσμα. Πιστεύω ότι το σινεμά είναι υπόθεση πολλών συντελεστών. Δεν πιστεύω στο σινεμά του δημιουργού, όπως ονομάζεται. Πιστεύω στη συλλογική δουλειά, το ευτυχές ή όχι αποτέλεσμα της είναι αυτό που οδηγεί μια ιστορία στην πραγμάτωσή της.

Για τους νέους χώρους του Φεστιβάλ και την ατμόσφαιρα Δεν είμαι πολλές μέρες εδώ για να διατυπώσω μια ακριβή άποψη. Φαίνεται πάντως ότι όλα πάνε καλά...

Συνέντευξη: Βούλα Παλαιολόγου

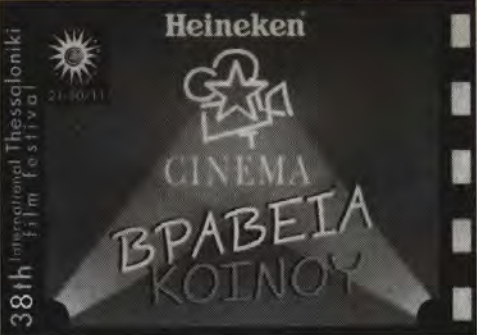

Πώς εμπνεύστηκε την ιστορία Το 1987 περνάω με αυτοκίνητο τη λεωφόρο Αλεξάνδρας και παρατηρώ έναν κύριο γύρω στα 70, πολύ κομψό και αξιοπρεπή. Μου κάνει εντύπωση ότι παρά την ηλικία του φοράει ένα μοντέρνο μπουφάν και τζην παντελόνι. Αυτή ήταν η πρώτη εικόνα της ιστορίας του Κυρίου με τα Γκρι. Εφτά χρόνια αργότερα, και ένα χρόνο μετά το Δημακόπουλο, διαβάζω το πρώτο σκίτσο του σεναρίου του Κυρίου με τα Γκρι, που μόλις έχω γράψει. Η ιστορία με συγκινεί πολύ.

Για το πόσο ενδιαφέρον παρουσιάζει μια ερωτική ιστορία δύο μεσήλικων και τα σχόλια περί συντηρητισμού Αυτό που εμένα με απασχόλησε είναι να είμαι συνεπής στην ιστορία... Υπέρβαση για μένα είναι το "χάδι" που δίνω στον ήρωά μου Λεωνίδα Χρύση... Δε θεωρώ συντηρητικό το να καταφέρω να διατηρήσω την παράδοση... αντίθετα θα ήμουν ευτυχής...

Για τους διαλόγους αυτό που εγώ θεωρώ πραγματική πρόκληση είναι αυτό που κρύβεται πίσω από τις λέξεις.

σκηνοθέτης της ταινίας Ο κύριος με τα γκρι (Ελληνικό Διαγωνιστικό)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ			
1. Η κάτω βόλτα	4,134	4,298	4,243
2. Η συλλέκτρια	3,547	3,375	3,459
3. Επισκεπτόμενα επτά	4,389	4,371	4,380
4. Γυμνόσπινθες γυναίκες μιλάνε για τη ζωή τους	4,178	4,108	4,149
5. Στο δρόμο για το Νιλ	3,119		
6. Κρουαγιόματα	3,795		
7. Πράσινο Ψάρι			
8. Καρμιά συμπάθεια για το διάβολο			
9. Τούμπες μέσα σε φέρετρο			
10. Χαμένες νύχτες			
11. Κουρασμένοι ταξιδιώτες			
12. Παρέα με άνδρες			
13. Χειμερία Νάρκη			
14. Ένας αδερφός			

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ			
1. Η Επανάσταση της Σιωπής	4,023	4,404	4,165
2. Πες πως μ' αγαπάς	3,121	3,121	3,121
3. Τα χρυσά μύλα των Εσπερίδων	4,624	4,104	4,445
4. Ο κύριος με τα γκρι	4,061	4,079	4,066
5. Σκουριασμένες εικόνες	3,943		
6. No budget story	4,435		
7. Αύριο θα ξέρουμε, dharma blue bums			
8. Ευγένιος... αγνώστων λοιπών στοιχείων			
9. Το σκότω σώμα			
10. Mitropafshin, Καλή αντίκριση			
11. Σναός - Τοπογραφία της μνήμης			
12. Βασιλιάς			

ΡΕΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Η ταινία γυρίστηκε σε video και μετά, για λόγους οικονομικούς, έγινε ειδική digital επεξεργασία σε φιλμ. Σε μια κριτική ότι εκπίπτει από άποψης αισθητικής, τί θα απαντούσες; Ίσα-ίσα, η καλή από την κακή φωτογραφία δεν έχει μεγάλη απόσταση. Ο κόσμος λειτουργεί σαν ένας ακόμη ηθοποιός, είναι στοιχείο που προσθέτει... Δεν πιστεύω στην κακή φωτογραφία, πιστεύω στη διαφορετική φωτογραφία. Αν ανοίξεις ένα κωλοπεριοδικό θα δεις τρομερές φωτογραφίες. Όλες οι "μπαλάφες" στα ελληνικά σίριαλ έχουν καλή φωτογραφία. Και λοιπόν;

Έχει ξαναγίνει τέτοια μετεγγραφή από video στα ελληνικά χρονικά; Έχει ξαναγίνει πριν από δέκα νομίζω χρόνια, πρόκειται για την ταινία του κυρίου Μπουλμέτη, αλλά αυτός ήθελε να φαίνονται οι γραμμές στο video, εγώ όχι... Στην αρχή σκέφτηκα να τη στείλω στο Λονδίνο, αλλά κάποιοι φίλοι στην Ελλάδα έκαναν πειραματικές μεταγραφές σε φιλμ και σ' αυτό το πείραμα εντάχθηκαν κι εγώ.

Στην ταινία υπάρχει χαλαρή πλοκή αλλά και μια χιουμοριστική πνοή, την οποία επίτιδες νομίζω χρησιμοποιείς ως αντίπαλο δέος στους αυστηρούς κινηματογραφικούς κώδικες. Αυτή η ανοιχτόκαρδη διάθεσή σου έχει να κάνει με την ηλικία σου; Είναι μεγάλο κοπλιμάν αυτό που μου κάνεις... Η αλήθεια είναι ότι είμαι ο πιο νέος σκηνοθέτης που συμμετέχει στο φεστιβάλ τα τελευταία χρόνια. Ο Νίκος Γραμματικός πέρυσι ήταν ένα χρόνο μικρότερός μου... Αυτό που εγώ θα ήθελα σ' αυτήν την ταινία είναι να είναι γενναϊόδωρη με το θεατή. Να είναι ένα ξέγνοιαστο σφύριγμα στην παυχία του ελληνικού κινηματογράφου...

Συνέντευξη: Βούλα Παλαιολόγου

σκηνοθέτης της ταινίας No Budget Story (Ελληνικό Διαγωνιστικό)

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

Διαδρομή στην έρημη επαρχία του Ιράν με οδηγό τις φωτογραφίες του Abbas Kiarostami

Μύλος, 21-30 Νοεμβρίου 1997

Η φωτογραφία είναι κοντινός πρόγονος του κινηματογράφου. Σκηνοθέτες σχετικά άγνωστοι στην Ελλάδα ασχολήθηκαν πρώτα με τη φωτογραφία και στη συνέχεια με τον κινηματογράφο. Τέτοιοι είναι ο Robert Frank και ο William Klein. Ο πρώτος ευρωπαίος που ζει στις ΗΠΑ και ο δεύτερος το αντίστροφο. Ο Jeffy Sautzberg, μέλος της κριτικής επιτροπής του διεθνούς διαγωνιστικού στο προπέρσον Φεστιβάλ ήταν επίσης φωτογράφος και κάποια στιγμή εγκατέλειψε την φωτογραφία για γ' ασχοληθεί αποκλειστικά με τον κινηματογράφο. Και οι δύο τέχνες μαζί είναι πολύ δύσκολο να συνδυαστούν. Μια περίπτωση είναι να γίνουν συμπληρωματικές οι σχέσεις τους. Όπως στη περίπτωση του W. Wenders και του Abbas Kiarostami. Φωτογραφίζουν τοπία ή ανθρώπους με σκοπό να βρουν μέρη για να γυρίσουν στη συνέχεια τις ταινίες τους. Φωτογραφίζουν ότι έχουν την διάθεση να κινηματογραφήσουν αλλά τους είναι αδύνατο.

Τα τοπία των φωτογραφιών του Κιαροστάμι είναι γεμάτα από την ανθρώπινη απουσία, μόλις αμυδρά διακρίνονται κάποιες κατοικίες. Η φύση φαντάζει πανόχληρη και απέραντη. Όταν αλλού υπάρχει το ανθρώπινο στοιχείο - η στροφή ενός δρόμου, οι πυλώνες του ηλεκτρικού ρεύματος - δείχνει μονάχο του. Πιέριερ-γη προοπτική, φαντάζει εξωκοσμική η όγηση καφεκόκκινη γη, τα χαμηλωμένα σύννεφα και ο βαθυγάλιας ουρανός. Ο ορατός είναι γκριζός το ίδιο και το πράσινο, κάποιος όμως το φως του ήλιου διαπερνά τα σύννεφα και σχηματίζει μια διαδρομή στη βουνοπλαγιά. Τα λευκά σύννεφα διακρίνονται σχεδόν ζωγραφιστά στον ουρανό. Το χρώμα του βουνού κόκκινο, τα λευκοπράσινα από τα φύλλα των ελαιώνων γίνεται μαύρο από τις από τις έντονες οκιές. Ο αγροτικός δρόμος φεύγει προς τ' αριστερά. Από σύμπτωση ή προμελετημένα σχεδόν όλες οι εικόνες του Ιρανού σκηνοθέτη έχουν κοινό τους στοιχείο το δρόμο. Ανακαλύπτουν σημασία στο σήμαντο και αναδεικνύουν φυσικές, μεγάλου μεγέθους λεπτομέρειες, σαν αεροφωτογραφίες από τη γη. Ο καλλιτέχνης στο πέρασμά του από την επαρχία του Ιράν αποτύπωσε στο φωτογραφικό φιλμ τις επιλεγμένες του εικόνες.

Χρήστος Καλλιόπης

我看到很多漂亮
女孩在电影里漂亮-建
筑里工作。——这是人非
常热情！

“Είδα τόσες πολλές όμορφες κοπέλες να δουλεύουν στο όμορφο κτίριο για το Φεστιβάλ. Οι άνθρωποι στη Θεσσαλονίκη είναι πολύ ζεστοί.”

Si Han

Νέοι Ορίζοντες

Σχέσεις αδελφών, δρόμοι του παράδεισου για τα κατοικίδια ζώα, βαθύς έρωτας, μουσική Νιλ Γιάνγκ και η διπλή προσωπικότητα απασχολούν τις επιλογές των Νέων Οριζόντων

Πύλες του παραδείσου, E. Morris, 85', Ναυαρίνο, 17.00

Με το χαρακτηριστικό ανακριτικό του τρόπο, ο καλιφορνέζος ντοκυμαντέριστας σκηνοθέτης παρουσιάζει τις απόψεις των κατοίκων ... για την ταφή των κατοικίδιων ζώων. Ο άδρως δεν εμπιστεύεται το συνάνθρωπο του, φίλο ή συγγενή, είναι πάντα καχύποπτος για τη στιγμή που θα γυρίσει την πλάτη του. Αντίθετα το σκύλο ενώ τον εκμεταλεύεται συναισθηματικά, συχνά μετά το θάνατό του τον πετάει στα σκουπίδια. Το παραπάνω παράδοξο παρουσιάζει ο Morris στην πρώτη του ταινία Οι πύλες του παραδείσου, φτιαγμένη το '78.

Vive l'amour, C.M. Liang, 119', Παλλάς, 17.00

Πρόκειται για την ταινία που έκανε γνωστό το ταλέντο του Λιάγκ παγκόσμια. Είναι μια ξεχωριστή ματιά στον παθιασμένο έρωτα χωρίς πολλά λόγια. Ένας νεαρός εργαζόμενος στο κρεματόριο στο ψάξιμο του για πελάτες βρίσκει μια εξώπορτα διαμερίσματος με το κλειδί απ' έξω. Το παίρνει και όταν επισκέπτεται το διαμέρισμα ανακαλύπτει πως είναι άδειο. Το χρησιμοποιεί αρχικά σα χώρο απομόνωσης του αλλά γρήγορα γίνεται μέλος ερωτικών συμπτύξεων καθώς το διαμέρισμα ανήκει σε μεσίτη που το χρησιμοποιεί τακτικά για να ικανοποιεί τις ερωτικές του ορέξεις. Το Vive l'amour κέρδισε το μεγάλο βραβείο στη Βενετία το '94.

Κάτω από το πετσί της, C. Adler, 85', Παλλάς, 19.00

Καλός βρετανικός κινηματογράφος με στοιχεία από σκηνοθέτες όπως ο Ken Loach ή ο Mike Leigh στην ταινία Κάτω από το πετσί της από την Carine Adler. Θέμα της ταινίας οι ανθρωπίνες σχέσεις, συγκεκριμένα δύο αδελφών. Μόλις πεθαίνει η μητέρα τους αποκαλύπτονται οι διαφορές και οι αντιζηλίες τους. Η 19χρονη Άιρις αδυνατεί να πενθήσει συμβατικά τη μητέρα της και οδηγείται σε αυτοκαταστροφικές εμπειρίες. Καλοί διάλογοι, σφιχτοδεμένο σενάριο, καλός φωτισμός, καλές ερμηνείες στην πρώτη ταινία της βραζιλιάνικης καταγωγής Adler.

Παιδιά της φύσης, F.T. Fridrikson, 85', Ναυαρίνο, 19.00

Τελευταία προβολή της βραβευμένης με Όσκαρ ξενόγλωσσας ταινίας το '92 του Ισλανδού σκηνοθέτη.

Πυροτεχνήματα, T. Kitano, 90', Παλλάς, 21.00

Τελευταία προβολή της βραβευμένης με το χρυσό Λιοντάρι από το φεστιβάλ της Βενετίας ταινίας του ιάπωνα T. Kitano

Σφηνάκια ευτυχίας, T. Verrow, 85', Παλλάς, 23.00

Μια νέα γυναίκα έχει χάσει τη ταυτότητά της, αναζητάει ρόλο ύπαρξης απορρίπτοντας το τρόπο ζωής της. Χωρίζεται από τον άνδρα της και μετά το τέλος της συμβατικής δουλειάς της ξεκινάει κάθε νύχτα σε διαφορετικό μπάρ σε αναζήτηση συντροφιάς. Ο 32 χρονος αμερικάνος σκηνοθέτης χρησιμοποιώντας βίντεο αφήνοντας την ερμηνεύτρια του βασικού ρόλου Bonnie Dickinson ν' αυτοσχεδιάζει και με λίγα χρήματα φτιάχνει μια ενδιαφέρουσα ταινία με φρεσκάδα.

Η χρονιά του αλόγου, J. Jarmous, 107', Ναυαρίνο, 23.00

Ο J. Jarmous ανήκει στους πρώτους ανεξάρτητους κινηματογραφιστές που βρήκαν ευρεία διανομή στην Ελλάδα. Η χρονιά του αλόγου, ντοκυμαντέρ είναι διαφορετική από τις παλιότερες του δημιουργίες. Ο αμερικάνος σκηνοθέτης παρουσιάζει με το μέσο έκφρασης του ένα είδωλο της νεανικής του ηλικίας το μουσικό Νιλ Γιάνγκ. Μεγάλο μέρος της είναι γυρισμένη στα 8 χιλιοστά. Με παρεμβολές από παλιότερες συναυλίες του Γιάνγκ, συνεντεύξεις τύπου και πρόβες η αφήγηση του Jarmous έχει σαν κορμό την περιοδεία του Γιάνγκ και του συγκροτήματός του στην Ευρώπη το '96.

X.K.

Bruno Dumont

Σημειώσεις από την δουλειά του σκηνοθέτη της ταινίας Η ζωή του Χριστού. Ο νέος γάλλος σκηνοθέτης λίγο πριν τη προβολή της πρώτης του ταινίας του στους παρισινούς κινηματογράφους έδωσε το παρακάτω κείμενο στο γαλλικό περιοδικό κινηματογράφου "Positif".

Προετοιμασία του σεναρίου

Ερχόμενος στο παρίσι τον Ιούνιο, περπατούσα στη Rue du Bac. Έψαχνα κουτιά για πεταλούδες. Στη βιτρίνα μιας γκαλερί, υπήρχε μια μικρή ζωγραφιά πάνω σε ξύλο μ' ένα λιτό τοπίο. Ένα ήρεμο πεδίο με κλίση να διασχίζεται από ένα δρόμο με δέντρα δεξιά κι αριστερά. Έμεινα σιωπηλός. Ήταν απλό (το έργο) σαν μη ολοκληρωμένο και συγχρόνως τόσο όμορφο. Μέσα στη γκαλερί μια δεκαριά από μικρούς οριζόντιους πίνακες ήταν κρεμασμένοι και παρουσίαζαν εκ νέου εικόνες τοπίων. Πεδία, δέντρα και δρόμοι, δασύλια και θάμνοι. Τίποτα άλλο παρά γεωργικές εκτάσεις. Τα πάντα οδηγούσαν προς την συνένωση της φύσης. Η γυναίκα ήταν στο τηλεφώνω συγκεντρωμένη και δεν ασχολιόταν μαζί μου. Ήμουν ήρεμος. Δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος. Τα έργα ήταν ενός αυτοδιδασκτού ζωγράφου του Jeffrey Blondes. Αν θυμάμαι καλά έχουμε την ίδια ηλικία.

Διάβασα πως ο Blondes, ζώντας στη Γαλλία, εξέθετε εδώ και μερικά χρόνια στη Φιάκ δουλειά αφηρημένη (βολά πολυρόιντ, κατεστραμένα και ξαναδουλεμένα). Στη συνέχεια, έλεγε η σημείωση, σταμάτησε και πήγε προσεκτικά απέναντι στους κλασικούς του Λούβρου, ενδοσφύριζε για την ιστορία της Τέχνης κι εγκαταστάθηκε στην Τουαίinne, όπου κάθε μέρα με πινέλο και καβαλέτο, ζωγράφιζε τα τοπία που τον περιτριγύριζαν, επικεντρώνοντας στην ομοφωνία τους. Ήμουν ευτυχισμένος. Μ' ένα φορτίο η γυναίκα της γκαλερί μου έκανε μια φωτοτυπία της σημείωσης και την πήρα μαζί μου.

Ήταν στο Saint-Paul-de-Vence τον Αύγουστο όπου συγκλονίστηκα (μετέφερα την οικογένεια στο ίδρυμα Maeght, όπου είχε κατά τύχη αναδρομική έκθεση του Braque). Από απροσέξια έκανα την επίσκεψη στην έκθεση αντίστροφα-περπατούσα από το τέλος και το κατάλαβα στη συνέχεια - πήγαινα αντίθετα, μ' η γνωρίζοντας το Braque παρά από ονομασίμω. Τα έργα : ο Braque στην απεργία, Τοπίο, Τοπίο με κρυμμένο ήλιο, Χωρτό σύννεφο, Η ακροθαλασσιά, Τοπίο με οκιά... Σ' αυτή την αίθουσα υπήρχαν τοποθετημένες μονάχα ζωγραφίες παραστατικές, μια σειρά από μικρά τοπία. Όλες είχαν λίγη προοπτική και ακατέργαστο υλικό. Τα τελευταία έργα, σε μικρό μέγεθος, ο κυβισμός προσέδιδε στις σωσμένες εμπειρίες του καλλιτέχνη: όλη τη δύναμη, την ευλωτία, την αναπαράσταση του πιο απλού, την πιο γυμνή. Ήμουν σαστισμένος, άφωνος. Η δύναμη ήταν τεράστια. Ήταν τόσο απλό τόσο κοντά στη γη. Έκλαιγα.

Το άρτρο αναποδογυρισμένο μέσα στη γη - από ώχρα και μελάνη, αφημένη, ο άτακτος της ήχος, το τοπίο της Caux, κόκκινο, λασπώμενο, μ' έναν ουρανό χάλκινο, μπλέ - έκανε τον θεατή να πέσει

στη γη. Με ταρακούνησε τόσο βαθιά, με τόσο λίγα μέσα - θέλω να πω σε εξωτερική παρουσία, μια σμένη σύνθεση, με πρωτογενείς τόνους, κάδρα πολύ μεγάλα (πάντα ορθογώνια) απομονώνοντας τα μοτίβα : ήταν ένα αργό χτύπημα. Εργαζόταν στο εσωτερικό της κοιλιάς. Αθέατα. Δεν έκανε κακό. Ήταν βουβό.

Το πρόσωπο μου είχε σχεδόν καθεί, το σώμα λυγισμένο. Ήμουν απλωμένος στο πάτωμα. Στη λάσπη της γης, στα οργώματα. Όταν ξανασηκώθηκα συνήλθα υπήρχε κι άλλος κόσμος. Είμαι σαν γονατιστοί, τα χέρια άκαμπτα πίσω από το κεφάλι, το στήθος κυρτό, ένοιωθα το βάρος της γης στα χέρια μου. Τα πάντα ήταν. Γινόμουν σάπιοι.

Ένωσα ένα με το πάτωμα. Ήταν τόσο ωραία. Ήταν ο Freddy (πρωταγωνιστικός χαρακτήρας της ταινίας Η ζωή του Χριστού ερμηνευμένος από τον David Douche) ο δικός μας στο χώρο του, γυμνός κυρτός και γονατιστός. Μια χρυσάλιδα. Το πρόσωπο σχεδόν εξαφανισμένο. Η εικόνα του, βαθύτατα ευαίσθητη, βασανισμένη χριστιανική, μαγικά απλή. Γεμάτη αγιότητα. Ήξερα πως η κινηματογραφική μου ανάσα υπήρχε για το εσωτερικό των πραγμάτων. Μέσα στην κοιλιά. Ήξερα ότι έπρεπε να ζωγραφίσω τη γη. Τη γη και τα δένδρα. Τα χρώματα του τοπίου. Τη ζωή του κόσμου. Τα πρόσωπά τους. Από τη δύναμη αυτής της ταπείνωσης - της καρτερικής αναμονής του χρόνου - υπήρχε μια ανακούφιση.

(κάτι παρόμοιο συμβαίνει με τα γλυπτά του Georges Minne στο Saint-Martin, με τους πίνακες του Sergaens. Η πράξη ενός αγρότη ήταν το ίδιο άγαρμψη, και προσφερόταν σε μας τους θεοσκευμένους.)

Έπρεπε να μοχθήσω στους πίνακες του κυβισμού φυσικά. Φοβόμουν. Ήμουν σε τέτοια κατάσταση, σ' ένα πήγαινε έλα που δεν μπορούσα να μου κάνω τίποτα άλλο. Ήταν (οι εικόνες) πολύ μεπεδμεμένες. Αποφλοιωμένες. Ήταν δίχως χάρη, χωρίς να είναι φουσκωμένες από αίμα, ήταν σαν ανατομικές. Ήταν σκούρες. Σαν ο ζωγράφος να ήταν ανίκανος. Σαν να μην είχε φτάσει μέχρι το τέλος. Ήταν σαν μια αρρώστια του μυαλού. Είχα νιώσει την απογύμνωση των υπόλοιπων πινάκων του τέλους της ζωής του Braque με την κοιλιά μου.

Ίσως οι τελευταίοι πίνακες στη Varangville της Νορμανδίας, στο τέλος της ζωής του να είναι μια συγχύρεση. Στο Παρίσι Saint-Paul, στο Laethem Saint-Martin: υπήρχε μια σύμπτωση μια εξύψωση.

Όλοι πήγαιναν στην συνένωση της φύσης και ήταν ο άνθρωπος που ξεχείλιζε. Όλοι τους ήταν γονατιστοί κοντά στη γη, ταπεινωμένοι.

Εύχομαι να μεταφέρω τον Freddy με πνευματική τροφή στο θεατή. Για να τον αγαπήσει, για να τον έχει απέναντί του ... Υπάρχει το καλό και το κακό, γιατί δεν υπάρχει επιλογή, δεν υπάρχει ηθική. Αυτό που είναι ανυπόφορο είναι το ανύπαρκτο. Στη δική μου περίπτωση βλέπω μια κατάσταση από κοντά. (...)

Μετάφραση : Χρήστος Καλλιόπης

Η ΕΡΤ αληθεύει!

ΕΡΤ

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

παράβαση

Σχολή Κινηματογράφου
και Τηλεόρασης

ΝΕΜΕΑΣ 14, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 326966, 327136

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Εξασφαλίζει τη **συνέχεια...**
επί
της οθόνης!

Αυτή δεν είναι η κάρτα του θείου
από την Αμερική.
Είναι η πραγματικότητα του City Diner.

Κάθε μέρα, 7 ημέρες την εβδομάδα από 1 το μεσημέρι έως 3 τα ξημερώματα

City Diner
GOOD FOOD & DRINK

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ 6 • Reservations 555,635

Ψιχουλογήστε το

και θα καταλάβετε αμέσως πως δεν είναι απλά ένα σάντουιτς

Αλήθεια πως θα σας
φαινόταν αν ένας αρχιμά-
γειρας, ένας σεφ, ετοίμαζε κάθε
μέρα σάντουιτς για σας;

Στο Fournelo κάνουμε αυτό ακριβώς.

Το Fournelo είναι το πρώτο "σαντουιτσάδικο"
με κουζίνα και σεφ. Με το δικό μας ζεστό, φρέσκο,
φουρνισμένο ψωμί, τις σως, τα διαλεγμένα υλικά και τους
ιδανικούς συνδυασμούς γεύσεων, δημιουργούμε κάτι που
στην εμφάνιση μοιάζει με σάντουιτς.

Μόλις το δοκιμάσετε, θα καταλάβετε τη διαφορά από τα
"σάντουιτς" που συνηθίσατε να τρώτε ως σήμερα και θα το
παραδεχθείτε κι εσείς "...ναι, θα μπορούσε να είναι και
σάντουιτς". Στην πραγματικότητα είναι γεύσεις και ποιότητα
ενός πολύ καλού εστιατορίου σε εμφάνιση σάντουιτς.

ΑΝΟΙΚΤΑ
(24)
ΩΡΕΣ

Meeting Point του
38^{ου} Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης

fournelo
the easy restaurants

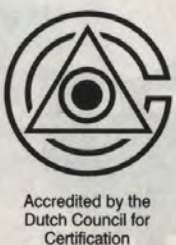
**θα μπορούσε
να είναι και sandwich**

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 27 & ΕΓΝΑΤΙΑΣ ΓΩΝΙΑ • ΤΗΛ.: 223500, 223303

ΔΙΠΛΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ

Μετά το Διεθνές Βραβείο Ποιότητας, Silver Level I.Q.A. (International Quality Award), άλλη μία διάκριση έρχεται τώρα να επιβραβεύσει τις προσπάθειές μας για την παροχή συνεχώς καλύτερης ποιότητας. Η Bureau Veritas Quality International, αξιολογώντας τις διαδικασίες εμφιάλωσης της μεγάλης παραγωγικής μας μονάδας στο Λουτράκι, της απένειμε **ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ISO 9002**. Και οι δύο είναι διακρίσεις αντάξιες των υψηλών προδιαγραφών παραγωγής του **ΦΥΣΙΚΟΥ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΥ ΝΕΡΟΥ HBH ΛΟΥΤΡΑΚΙ**. Τέτοια βραβεία μας οδηγούν μόνο σε υψηλότερους στόχους και ανταποδίδουν επάξια την εμπιστοσύνη σας.

ΒΑΣΙΛΗΣ • ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ντύνοντας την 7η τέχνη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΜΕ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΚΑΙ ΣΚΗΝΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΧΟΡΗΓΟΣ

Fena
passion - fashion
FenaMEN

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 6, 551 34 ΦΟΙΝΙΚΑΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΤΗΛ. (031) 471.093

ΧΟ

ΡΗ

ΓΟΣ

ΧΟ

ΡΗ

ΓΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

**ΕΙΚΟΝΑ
ΕΙΗΧΟΣ**

Ζει μαζί σας

SABA

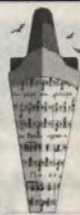

ράδιο παρατηρητής

93.1 FM STEREO

ράδιο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

92.8 FM STEREO

Nikon
F90X
Ευρωπαϊκή
Κάμερα της Χρονιάς
1995-1996

Παρουσιάζοντας αυτό το ξεχωριστό βραβείο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή Βραβείων σχολίασε: "Η Nikon έχει φτάσει ένα νέο υψηλό επίπεδο απόδοσης ειδικά με την F90X. Για τον επαγγελματία και τον τραπεζιτή είναι μια κάμερα που θα ανταποκριθεί σε οποιεσδήποτε συνθήκες λήψης χάρη στο πρώτης ποιότητας σύστημα φωτομέτρησης, την ταχέως αυτόματη εστίαση και την εργονομική κατασκευή. Ο χειρισμός εξασφαλίζεται ακόμη περισσότερο με την προσθήκη του MB-10 Multi-Power Vertical Grip, ενός αεσοσφύρας που χρησιμοποιεί αλκαλικές και μπαταρίες λιθίου. Η F90X είναι μια SLR μηχανή που προσθέτει μια ακόμη επιτυχία στο μεγάλο όνομα της Nikon."

Δικαίωμα συμμετοχής

Nikon
F90X
SCHOOL

ΥΠΕΡ
ΕΓΓΥΗΣΗ
2 ΕΤΩΝ

EUROPEAN IMAGING AND SOUND ASSOCIATION

Nikon 90

Μεγαλύτερη ταχύτητα, μεγαλύτερη ακρίβεια

Nikon

ΔΑΜΚΑΛΙΔΗΣ

Δ. & Γ. ΔΑΜΚΑΛΙΔΗΣ ΑΕ • Ζεφειρού 44, 175 64 Π. Φάληρο Τηλ.: 9410888 - Φακ: 9427058

ΦΩΤΟΤΕΧΝΙΚΗ®

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΓΧΡΩΜΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

κοντά στον
κινηματογράφο

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

Παπαναστασίου 148, Χαριλάου, Τηλ. 32 72 30, Fax: 32 72 31
Ωραιοκάστρου 6, Ηλιούπολη, Τηλ. 65 08 58
Μακρυγιάννη 37, Α.Ηλιούπολη, Τηλ. 66 99 93
Μ.Καραολή 2, Συκιές, Τηλ. 63 90 60

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ:

Φηρά, Τηλ. 0284/25.160

οι
Μεγάλες Στιγμές
του
Κινηματογράφου
στη
Μικρή Οθόνη
έχουν
Ένα Όνομα

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

SELECT YOUR NETWORK

Welcome
magnet.gr

ολοκληρωμένες

λύσεις

για το

internet

στη

Θεσσαλονίκη

Τώρα και στην Αθήνα
με τη συνεργασία της Techlink.
<http://www.techlink.gr>

ADAX®

ΕΓΝΑΤΙΑΣ 117, 546 23, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
τηλ/fax: 031 205501, 219287,
e-mail: info@magnet.gr, <http://www.magnet.gr>

Let's Heineken

Απολαύστε και βραβεύστε τις
καλύτερες ταινίες!

Η Heineken υποστηρίζει τον
κινηματογράφο... τη συναντάτε
στις καλύτερες αίθουσες... τη βλέπετε
να πρωταγωνιστεί στις μεγαλύτερες
κινηματογραφικές διοργανώσεις. Θα την
ξαναδείτε και φέτος να παρασύρεται
στη δίνη της κινηματογραφικής μαγείας
του 38ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης.

Για άλλη μια χρονιά η Heineken,
βασικός υποστηρικτής του Φεστιβάλ,
θα περιμένει τη δική σας γνώμη.

Από 21/11/97 έως 30/11/97 στους
κινηματογράφους "ΟΛΥΜΠΙΟΝ 1",

"ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ" και στα περίπτερα του 38ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ζητήστε τα δελτία συμμετοχής
για τα Βραβεία Κοινού, απολαύστε και βραβεύστε τις καλύτερες ταινίες. Αποτελέσματα της βαθμολογίας θα δημοσιεύονται
καθημερινά για κάθε ταινία, στην εφημερίδα "ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ". Η απονομή των βραβείων - στην καλύτερη ελληνική
και στην καλύτερη ξένη ταινία - θα πραγματοποιηθεί κατά την επίσημη τελετή λήξης του Φεστιβάλ.
Η αυλαία του 38ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ανοίγει και σας περιμένει. Let's Heineken λοιπόν...

Heineken®

21 - 30/11

38th International Thessaloniki
film festival

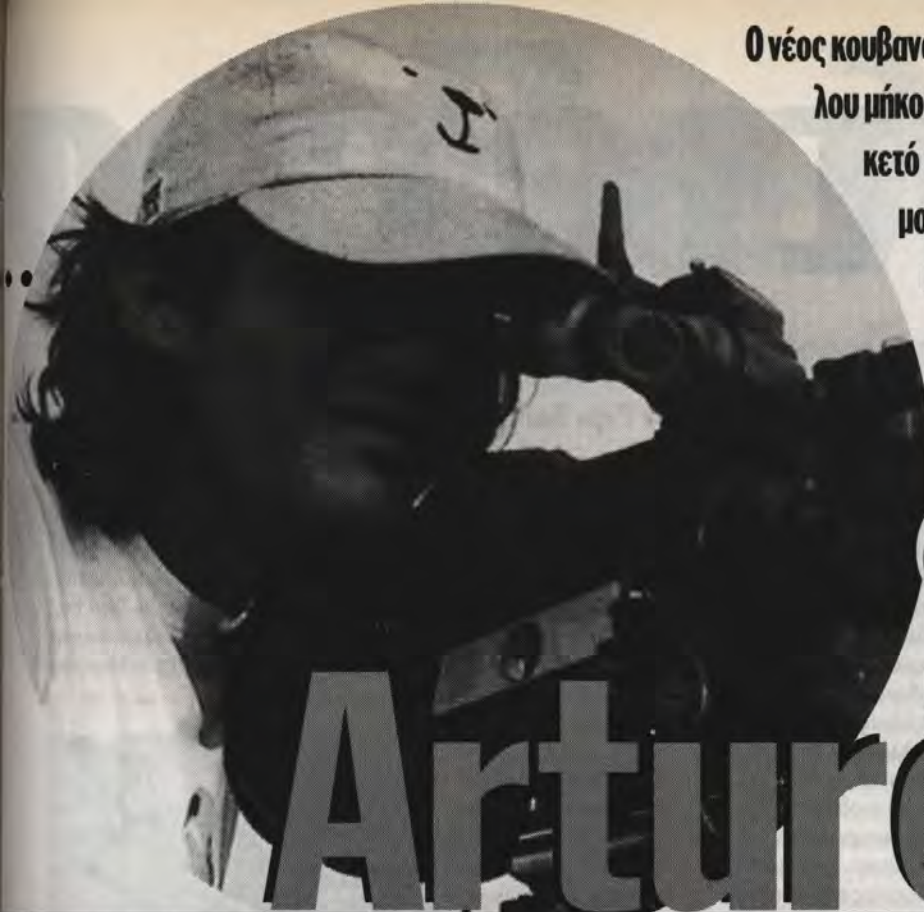

CINEMA

ΒΡΑΒΕΙΑ
ΚΟΙΝΟΥ

<http://www.heineken.nl>

Η ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΜΕΤΡΑΕΙ!

Ο νέος κουβανός σκηνοθέτης Arturo Sotto Diaz σεμνός και διακριτικός, παρουσιάζει την δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του *Κατακόρυφη Αγάπη*. (Ναυαρίνο 27/11, 19.00) Κωμικοτραγική ταινία με αρκετό χορό και μουσική. Δείγμα της καλής σκηνοθετικής δουλειάς του Diaz είναι οι σκηνές που μοιάζουν εξωτερικές σε τοπία ποταμών όπως του Αμαζόνιου, αλλά είναι γυρισμένες σε μικρά στούντιο της Αβάνας. Στην συνέντευξη του στο Πρώτο πλάνο αναφέρεται στην διαδικασία δημιουργίας της ταινίας, στην δύσκολη οικονομικά κινηματογραφική πραγματικότητα της Κούβας, στις ομορφιές της πρωτεύουσας. Οι ταινίες των δύο διαφορετικής προέλευσης σκηνοθετών συναντιούνται στο χορό.

Arturo Sotto Diaz

“ΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΣΥΧΝΑ ΕΡΩΤΑ ΝΟΙΩΘΕΙΣ ΧΑΛΑΡΩΜΕΝΟΣ.
ΧΡΕΙΑΖΕΣΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ”

Πώς συνδεθήκατε με τον κινηματογράφο;

Ήμουν σκηνοθέτης και συγγραφέας θεάτρου. Κάποια στιγμή ένιωσα πως οι δυνατότητες του θεάτρου ήταν περιορισμένες, δεν μπορούσε να πει αυτό που ήθελα. Ένιωσα πως ήθελα να βρω τον δικό μου τρόπο γραφής και βρήκα τις ταινίες γιατί είναι πλουσιότερες.

Νιώθατε περιορισμένος γιατί το θέατρο δεν σας έδινε εύκολα τη δυνατότητα να απευθυνθείτε στο παγκόσμιο κοινό;

Όχι. Μιλώ για καλλιτεχνικά πράγματα. Πώς εκφράζω το πνεύμα και τις σκέψεις μου με τον κινηματογράφο. Όταν γράφω, γράφω ταινίες κι όχι θέατρο. Τους χαρακτήρες μου στις ταινίες δεν μπορώ να τους μεταφέρω στο θέατρο.

Η σκηνή με τη μικρή καλύβα πάνω στο ποτάμι, όπου ζούσαν ο Εστέρο (J. Perugottia) και η Εστέλλα (S. Aguilla) είναι γυρισμένη εκτός Αβάνας;

Για λόγους οικονομικούς γύρισα όλη τη ταινία στην Αβάνα. Για να πάω σε άλλα μέρη χρειάζομαι περισσότερα χρήματα. Στην Κούβα όλοι οι σκηνοθέτες έχουμε οικονομικό πρόβλημα. Η Κατακόρυφη Αγάπη είναι κινηματογραφημένη στην Αβάνα σε πολύ μικρά στούντιο.

Πόσο χρόνο διάρκεσε η πραγματοποίηση της Κατακόρυφης Αγάπης;

Έγραψα το σενάριο σε ένα χρόνο περίπου. Πήρα τα χρήματα μερικούς μήνες μετά. Η ταινία ολοκληρώθηκε σ' ένα εξάμηνο. Κάναμε 6 βδομάδες προετοιμασία για τα γυρίσματα, 2 για τα γυρίσματα και 3, 4 μήνες για το μοντάζ και την ολοκλήρωση της παραγωγής. Τα χρήματα της ταινίας προέρχονται από την γαλλική εταιρία παραγωγής Pandora cinema (ασχολείται με την παραγωγή ταινιών στη Λατινική Αμερική). Τους έστειλα το σενάριο, τους άρεσε και συμφωνήσαμε για το ποσό.

Πώς είναι η κατάσταση του κινηματογράφου μυθοπλασίας στην Κούβα;

Το κόστος παραγωγής ταινιών στην Κούβα είναι μικρό. Είναι πολύ χαμηλό το κόστος του εργατικού δυναμικού, των τεχνικών, των ηθοποιών. Από την άλλη η καθημερινή ζωής της χώρας μας είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Νομίζω πως η Κούβα είναι στη μόδα προς το παρόν. Πολύς κόσμος στην ευρώπη και στην Αμερική είναι περίεργοι να δουν τίς αλλαγές που συμβαίνουν.

Τί σας έκανε να διαλέξετε σουρεαλιστική αφήγηση σε διάφορες σκηνές της Κατακόρυφης Αγάπης; Όπως για παράδειγμα στη σκηνή που ο Εστέρο περπατάει στο δρόμο: Όταν σπκώνει το δημόσιο τηλέφωνο στην άλλη γραμμή είναι η μητέρα του. Λίγο πίσω του στο δρόμο απαρτήρητο περνάει ένα λιοντάρι...

Πιστεύω πως ο σουρεαλισμός για μας είναι πιθανός. Οι ευρωπαίοι και οι αμερικάνοι, λένε πως οι λατινοαμερικάνοι είναι σουρεαλιστές. Νομίζω πως όλα είναι πιθανά για τους μεξικάνους. Νομίζω πως είναι πιθανό ένα λιοντάρι να το σκάσει από το ζωολογικό κήπο. Όταν ήμουν μικρός ο μπαμπάς μου μου έλεγε να μείνω στο σπίτι γιατί ένα λιοντάρι κυκλοφορεί στους δρόμους. Ο γνωστός κουβανός συγγραφέας Καρπεντιέρ μίλησε για ένα θαυμαστό ρεαλισμό, όχι μαγικό ρεαλισμό. Ο Καρ-

πεντιέρ είπε κάτι διαφορετικό από τον Γκαμπριέλ Γκαρσία Μαρκές. Είπε πως ο θαυμαστός ρεαλισμός δεν είναι σαν το μαγικό ρεαλισμό δεν είναι φανταστικός ή ονειρικός, είναι κάτι που βιώνεται στην Λατινική Αμερική, κάτι πραγματικό.

Τί σας έκανε να βάλετε τις μικρές σιαμαίες στην αντίπερα όχθη του βαθιά ερωτευμένου ζευγαριού; Για μένα είναι μια ποιητική στιγμή. Ο Ερνέστο και η Εστέλα οι δύο βασικοί χαρακτήρες προσπαθούν να ενωθούν και όλοι οι γύρω τους προσπαθούν να τους χωρίσουν. Το αντίθετο συμβαίνει με τις σιαμέες, είναι αδύνατο να χωριστούν. Υπάρχει μια έντονη αντίθεση. Σε κάποια σκηνή όταν ο Ερνέστο και η Εστέλα βρίσκονται πάνω στη γεφύρα και τους φωνάζει η αστυνομία, είναι πιασμένοι όπως και οι σιαμαίες.

Πώς βλέπετε τον ηλικιωμένο πατέρα με τους δύο γιούς, αριστερά και δεξιά του τον καθένα, να κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι;

Όπως ένα δράκο, που έχει ένα σώμα και τρία κεφάλια.

Τί σημαίνει για σας τους θερμόαιμους κουβανέζους, όπως δείχνετε στην ταινία, ο έρωτας;

Ο έρωτας είναι το παν. Τον έχουμε ανάγκη συνέχεια. Όταν βλέπεις ένα κουβανό ή μια κουβανή χωρίς φίλο ή φίλη, είναι λυπημένοι. Είναι αδύνατο να είναι κάποιος μόνος. Όταν κάποιος φωνάζει, είναι νευρικός, ξαναμμένος, ο κόσμος λέει αυτός ή αυτή δεν κάνει έρωτα. Όταν κάνεις έρωτα νοιώθεις χαλαρωμένος. Χρειάζεσαι τον έρωτα για να ζήσεις.

Ποιές ήταν οι δυσκολίες που συναντήσατε για τα γυρίσματα της ταινίας;

Οικονομικά. Η Κούβα προς το παρόν έχει μεγάλο πληθωρισμό. Τα ξενοδοχεία για παράδειγμα δέχονται μόνο δολάρια. Το σοσιαλιστικό σύστημα έχει παρακμάσει, και ο Κάστρο προσπαθεί να το συγκρατήσει στην εξουσία. Η γραφειοκρατία είναι σαν ένα βάρος πάνω από το κεφάλι μας.

Πώς θα μπορούσατε να συγκρίνετε τον κινηματογράφο με την πραγματικότητα;

Νομίζω πως ο κινηματογράφος είναι μια άλλη πραγματικότητα. Αυτό είναι ένα πρόβλημα επειδή μερικοί άνθρωποι θέλουν να δουν την πραγματικότητα στις ταινίες αλλά είναι αδύνατο. Νομίζω πως ο κινηματογράφος είναι τέχνη και η τέχνη είναι μια άλλη πραγματικότητα. Ο Όρσον Ουέλς είχε πει πως ο κινηματογραφιστής είναι κάποιος μ' έναν καθρέφτη και βλέπει τον καθρέφτη απέναντι στην πραγματικότητα· ανάλογα με την γνώση του καθρέφτη είναι ο τρόπος που βλέπει την πραγματικότητα. Θέλω να δημιουργήσω μια άλλη πραγματικότητα που εκφράζει το πώς την αισθάνομαι.

Πώς σας φαίνεται το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Είναι η πρώτη μου φορά. Νομίζω πως είναι ωραίο, χαίρομαι την ευκαιρία να δώ ταινίες πολύ διαφορετικές από χώρες με διαφορετικούς πολιτισμούς. Τέτοιες ταινίες δεν τις βρίσκει κάποιος στην Κούβα.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλιτάης

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ / PROGRAMME

ΤΕΤΑΡΤΗ / WEDNESDAY 26

ΟΛΥΜΠΙΟΝ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	ΟΛΥΜΠΙΟΝ II	ΒΑΚΟΥΡΑ	ΕΓΝΑΤΙΑ	ΠΑΛΛΑΣ	ΝΑΥΑΡΙΝΟ
17:00 International Competition ΠΙΡΑΖΙΝΟ ΨΑΡΙ CHOROK MULGOKI 111' Chang-Dong Lee Korea / 1997 O.V. Korean • English subtitles	17:30 National Competition ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ SKOURIASMENES IKONES 62' Gianis Katsaboulas Greece / 1997 O.V. Greek	16:00 Tribute Papas ΑΛΕΞΗΣ ΖΟΡΜΠΙΑΣ ALEXIS ZORBAS 142' Michael Cacoyannis Greece - USA / 1964 O.V. English • French subtitles	17:00 Balkan Survey Ο ΠΑΡΕΙΣΤΑΚΤΟΣ OUTSIDER 105' Andrej Kosak Slovenia / 1996 O.V. Slovenian • Serbian subtitles	16:45 Tribute Chabrol ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΟΡΑ ΜΗΔΕΝ NADA 100' Claude Chabrol France / 1973 O.V. French	15:00 N.H. Spotlight A. Sokurov ΗΜΕΡΕΣ ΕΚΛΕΨΗΣ DNI SATMENIJA 133' Alexandr Sokurov Russia / 1988 O.V. Russian • English subtitles	14:45 N.H. Spotlight A. Sokurov ΜΑΝΤΑΜ ΜΠΟΒΑΡΥ (Ο ΘΕΟΣ ΣΩΖΕΙ) SPASI I SOHRANI 167' Alexandr Sokurov Russia / 1989 O.V. Russian • English subtitles
19:00 Tribute Oliveira / Papas PARTY 90' Manoel de Oliveira Portugal / 1996 O.V. Portuguese	19:00 International Competition ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΝΙΛ ROAD TO NHILL 85' Sue Brooks Australia / 1997 O.V. English	18:40 Balkan Survey (Z. Pavlovic) ΤΟ ΦΕΡΟΥΣΙΣΜΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΠΟΥΛΟΥ LET MRTVE PTICE 87' Zivojin Pavlovic Yugoslavia / 1973 O.V. Serbian • French subtitles	19:00 Balkan Survey (War) ΕΚΤΟΣ ΕΠΟΧΗΣ NACH SAISON 125' Danquart Pepe, Quinte Mirjam Germany / 1994-97 O.V. English - Bosniac • German subt.	18:45 Tribute Chabrol LA MUETTE (PARIS VU PAR...) 14' France / 1963 O.V. French	17:00 N.H. Spotlight Tsai Ming Liang VIVE L' AMOUR I CHIN WON SHUEY 119' Tsai Ming Liang Taiwan / 1994 O.V. Chinese/Mandarin • English subtitles	17:00 N.H. 3x3 E. Morris ΟΙ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ GATES OF HEAVEN 85' Errol Morris USA / 1978 O.V. English
21:00 National / International Comp. ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟ KAMMIA SIMPATIA GIA TON DIAVOLO 82' Dimitris Athanitis Greece / 1997 O.V. Greek	21:00 National Competition NO BUDGET STORY 85' Renos Haralambidis Greece / 1997 O.V. Greek	20:30 Tribute Kanellopoulos ΘΑΣΟΣ THASSOS 20' Greece / 1961	21:15 Balkan Survey ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΙΜΝΗ PREKU EREKO 102' Antonio Mitrikeski FYROM / 1997 O.V. • English subtitles	MATOMENOS ΓΑΜΟΣ LES NOCES ROUGES 90' France / 1973 Claude Chabrol O.V. French	19:00 N.H. Main Programme ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΤΣΙ ΤΗΣ UNDER THE SKIN 85' Carine Adler United Kingdom / 1997 O.V. English	19:00 N.H. 3x3 Fridriksson ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ BORN NATTURUNNAR 85' Friedrik Thor Fridriksson Iceland / 1991 O.V. English
23:00 National Competition ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΞΕΡΟΥΜΕ... 110' Andreas Thomopoulos Greece / 1997 O.V. Greek	23:00 International Competition ΚΡΥΟΠΛΗΓΜΑΤΑ BRENT AV FROST 100' Knut Erik Jensen Norway / 1997 O.V. Norwegian • English subtitles	H TELEFTAJA ANOIEH I TELEFTEA ANIXI 70' Takis Kanellopoulos Greece / 1972 O.V. Greek • English subtitles	23:15 Tribute Ripstein Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΝΙΟΥ LA MUJER DEL PUERTO 110' Arturo Ripstein Mexico / 1991 O.V. Spanish • English subtitles	21:00 Tribute Chabrol MNETTY BETTY 103' Claude Chabrol France / 1991 O.V. French • English subtitles	21:00 N.H. Main Programme ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ HANA-BI 103' Takeshi Kitano Japan / 1997 O.V. Japanese	21:00 N.H. New French Cinema Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΗΣΟΥ LA VIE DE JESUS 96' Bruno Dumont France / 1997 O.V. French • English subtitles
		22:15 Balkan Survey (O. Kavur) ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΠΑΤΡΙΣ ANAYURT OTELI 110' Omer Kavur Turkey / 1987 O.V. Turkish • English subtitles		23:00 Avant-Premieres ΤΕΡΜΑ ΘΕΩ THE EDGE 92' Lee Tamahori USA / 1997 O.V. English	23:00 N.H. American Independents ΣΦΗΝΑΚΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ LITTLE SHOTS OF HAPPINESS 85' Todd Verow USA / 1997 O.V. English	23:00 N.H. American Independents Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ THE YEAR OF THE HORSE 107' Jim Jarmusch USA / 1997 O.V. English

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

**40% αύξηση στην
προσέλευση των θεατών**

τις τέσσερις πρώτες μέρες

Στο 40% έφτασε η αύξηση στην προσέλευση των θεατών στις 7 κινηματογραφικές αίθουσες που φιλοξενούν τις ταινίες του 38ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, τις πρώτες τέσσερις ημέρες της διοργάνωσης, σε σχέση με το αντίστοιχο περσινό διάστημα. Από την Παρασκευή μέχρι και τη Δευτέρα, 18.070 άτομα παρακολούθησαν τις προβολές, έναντι 13.076 πέρσι.

Την Δευτέρα 24 Νοεμβρίου, 1.531 θεατές παρακολούθησαν τις ταινίες που προβλήθηκαν στο "Ολύμπιον" και 259 αυτές που προβλήθηκαν στο "Ολύμπιον II". 1.308 ήταν οι θεατές που μπήκαν στο "Παλλάς", 1.270 στο "Ναυαρίνο", 626 στον "Αλέξανδρο", 485 στον κινηματογράφο "Έγνατία" και 315 στο "Βακούρα". Οι φοιτητές που προμηθεύτηκαν φοιτητική κάρτα έφτασαν τους 870.

Ματιές

Ο Παρείσακτος

του Andrej Kosak (Σλοβενία, 1996)

Φ

θινόπρωρο του 1979 και ο Συντ, έρχεται μαζί με την οικογένειά του -τον στρατιωτικό πατέρα και την μητέρα του- στην Σλοβενία. Επειδή κατάγεται από τον νότο, τη Βοσνία, κανένας δεν τον συμπαθεί. Μόνη εξαίρεση ο Μπόμπ, ένας πανκ ρόκερ, που έχει ένα συγκρότημα. Ο Συντ μπαίνει στο συγκρότημα και δεν αργεί να ερωτευθεί την Μέτκα, μια κοπέλα που δεν θέλει να αποδεχθεί την καταγωγή του. Όταν ο ιδρυτής και ηγέτης της Γιουγκοσλαβίας, ο Τίτο, μπαίνει βαριά άρρωστος στο νοσοκομείο της Λιουμπλιάνας -της πρωτεύουσας της Σλοβενίας-, η ζωή του Συντ αρχίζει σιγά-σιγά να αλλάζει δραματικά. Ο φίλος του Μπόμπ συλλαμβάνεται από την αστυνομία ενώ η Μέτκα τελικά τον αποδέχεται. Όταν η Μέτκα μένει έγκυος και κάνει έκτρωση, ο Συντ αρχίζει να αισθάνεται ότι δεν ελέγχει την ζωή του, ότι αυτή έχει αρχίσει να καταρρέει και να διαλύεται. Στις προετοιμασίες της οικογένειάς του για μια νέα μετακόμιση, ο Συντ δε συμμετέχει. Εκεί αποφασίζει να ακολουθήσει τον δικό του δρόμο...

Κομβικό σημείο στη ταινία είναι η αρρώστια του Τίτο, τότε που όπως πολλοί υποστηρίζουν άρχισε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Ο σκηνοθέτης χρησιμοποιεί αυτό το γεγονός για να κάνει μια ταινία για τις δυσκολίες της εφηβείας αλλά και για τα προμηνύματα της διάλυσης και της επερχόμενης καταστροφής. Πίσω από τον κεντρικό ήρωα και τον αγώνα του για να επιβιώσει και να γίνει αποδεκτός κρύβονται οι ψευδαισθήσεις μιας ολόκληρης εποχής, οι επιθυμίες και οι φόβοι της εφηβείας, ο έρωτας και η φιλία, η ενηλικίωση...

Δ.Μ.

Εκτός Εποχής

των Pepe Danquart, Mirjam Quinte (Γερμανία, 1994-97)

Μ

ια πόλη χωρισμένη στα δύο: το Μόσταρ. Μια πόλη χωρισμένη και κατεστραμμένη: Οι δύο εμφύλιοι πόλεμοι -πρώτα Κροάτες και Μουσουλμάνοι εναντίων των Σέρβων και μετά Κροάτες εναντίων Μουσουλμάνων- άφησαν πίσω τους την πόλη τραυματισμένη, και σε ερείπια.

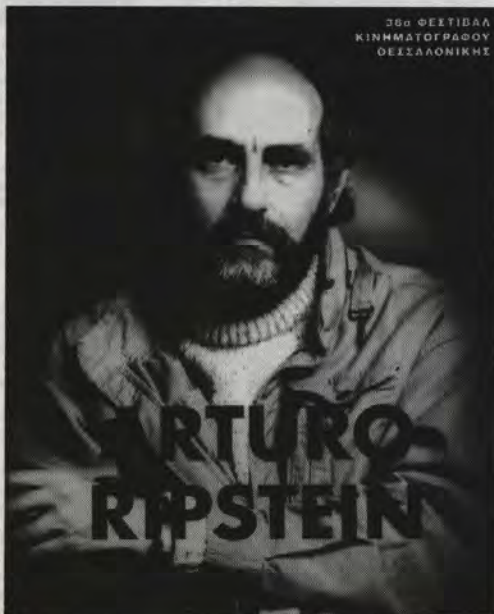
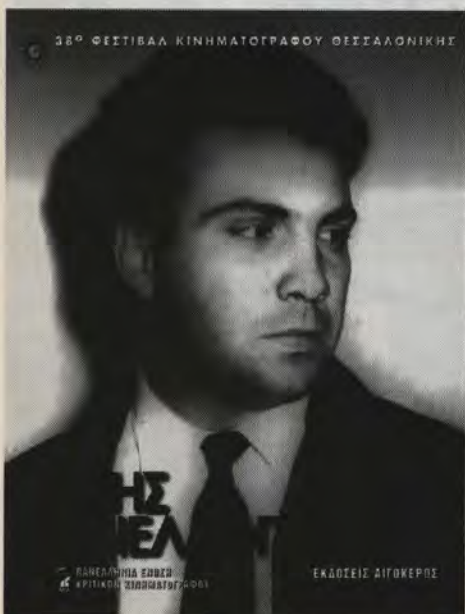
Στις προσπάθειες της πόλης να στήσει ξανά την ζωή της, να επιστρέψει πίσω στην ειρήνη, αναφέρεται το ασπρόμαυρο ντοκιμαντέρ των Πέπε Ντανκουάρτ (Pepe Danquart) και Μίρτζιαμ Κούντε (Mirjam Quinte).

Το καλοκαίρι του 1994, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα διόρισε τον Γερμανό σοσιαλδημοκράτη, Hans Koschinek ως διοικητή της πόλης, με αποστολή να επιβλέψει τις προσπάθειες για ανασυγκρότηση της πόλης. Οι σκηνοθέτες παρακολουθούν τις προσπάθειες του, αλλά και τον αγώνα των κατοίκων της πόλης για να αποκτήσει πάλι την ειρηνική καθημερινότητα, που ο πόλεμος της αφαιρέσει: νερό, ηλεκτρικό, μία νέα γέφυρα και το δικαίωμα των κατοίκων της να κυκλοφορούν παντού χωρίς ερωτήσεις και ανακρίσεις για την εθνικότητα ή το θρήσκευμά τους. Καταγράφουν οι εικόνες του ντοκιμαντέρ, την διαίρεση της πόλης σε δύο τμήματα: στον ανατολικό τομέα, που ελέγχουν οι Μουσουλμάνοι, πλήρως κατεστραμμένο -και στον δυτικό που είναι υπό των έλεγχο των Κροατών που είναι σχεδόν χωρίς ζημιές και διατηρεί μια σχετική φυσιογνωμική ζωή. Όμως πέρα από τις ζημιές στα κτίρια, είναι στις ζημιές και τα τραύματα των κατοίκων της πόλης, που μένουν οι εικόνες της ταινίας. Και κυρίως στέκονται στην αγωνία τους για να βρουν πάλι το χαμένο νήμα της ειρήνης...

Δ.Μ.

**ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ
38ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

Βασίλης Αλεξάκης Μέλος της Διεθνούς

Δ

εν είναι η πρώτη φορά που επισκέπτεσθε τη Θεσσαλονίκη. Η παρουσία σας στα κινηματογραφικά πράγματα είναι σχεδόν το ίδιο σταθερή και διαρκής όσο και στη λογοτεχνία. Το σινεμά είναι η δεύτερη μεγάλη αγάπη σας μετά τη συγγραφή;

Έτσι ακριβώς είναι. Το σινεμά μ' ενδιαφέρει γιατί μου επιτρέπει να εκφράσω πράγματα που δε μπορώ να τα πω στη λογοτεχνία. Γι' αυτό μ' ενδιαφέρει ειδικά η κωμωδία, και μάλιστα θα έλεγα η κωμωδία που βασίζεται στην κατάσταση, στο οπτικό γκανγκ, δηλαδή πράγματα που δεν περιγράφονται, που βγάζουν γέλιο επειδή συμβαίνουν έτσι, όχι επειδή λέγονται έτσι. Όπως ήταν οι κωμωδίες του Μοντισέλι κ.ά. Πρέπει να δεις για να γελάσεις. Όπως όταν μια κυρία με μακριά μαλλιά κάθεται ακριβώς πίσω από ένα φαλακρό και τα μαλλιά της πλαισιώνουν το κεφάλι του φαλακρού... Αυτό είναι κάτι που δε μεταφέρεται σε λέξεις. Οι λέξεις συχνά είναι ανεπαρκείς. Καίτοι συγγραφέας δεν κάνω, νομίζω, φλύαρες ταινίες. Ο διάλογος για μένα είναι δευτερεύων. Σημασία έχει η εικόνα, δηλαδή

αυτό που δε μπορώ να πω αλλιώς... Έτσι όπως είμαι λιγάκι διχασμένος μεταξύ Αθήνας και Παρισιού, έτσι βρίσκομαι με το ένα πόδι στη λογοτεχνία και με το άλλο στον κινηματογράφο. Αυτός όμως ο διχασμός οδηγεί και σ' ένα διάλογο ο οποίος είναι επικοινωνιακός... Όταν γράφω ένα σενάριο με βοηθάει η πείρα που έχω στη λογοτεχνία, αλλά και όταν γράφω λογοτεχνία, ο σινεμά με βοηθάει σε μια πιο ακριβή περιγραφή της εικόνας.

Να υποθέσουμε λοιπόν ότι η επόμενη ταινία σας είναι κωμωδία;

Ναι. Θα είναι κάτι πολύ κοντά στην κλασική ελληνική κωμωδία. Αυτό θέλω να κάνω. Θέλω να θυμίσω στο ελληνικό σινεμά ότι έχει παράδοση στην κωμωδία. Λυπάμαι που αυτή η παράδοση κινδυνεύει να χαθεί. Αυτή θέλω να ξαναβρώ, κάνοντας τώρα ένα σχέδιο μιας κωμωδίας που θα γυριστεί σε πλοίο την άνοιξη και θα λέγεται *Η Ωραία Ελένη*. Είναι ειρωνικός ο τίτλος γιατί πρόκειται για το όνομα του πλοίου που είναι ένα σαράβαλο, έτοιμο να βυθιστεί και συμβολίζει έμμεσα την ελληνική κοινωνία στη σημερινή της καθημερινή μορφή... εξάλλου το κωμικό στοιχείο έχει πάντα μια πλευρά συμβολική, που είναι κωμική...

τα Βαλκάνια

Ξενοδοχείο Η Πατρίς

του Omer Kavur (Τουρκία, 1987)

Η έβδομη μεγάλου μήκους ταινία του Ομερ Καβούρ (Omer Kavur) και μία από αυτές που τον σύστησαν στο διεθνές κοινό, έχει στο κέντρο της ως ήρωα τον ιδιοκτήτη ενός μικρού ξενοδοχείου. Ο τόπος όπου διαδραματίζεται η ταινία είναι μια μικρή πόλη στις επαρχίες της Τουρκίας, ένας χώρος που ο σκηνοθέτης αρκετά συχνά χρησιμοποιεί στις ταινίες του. Ο ήρωας της αφήγησης βιώνει μοναχικά την καθημερινότητα του, διευθύνοντας το ξενοδοχείο. Εξοδος από την μοναξιά του, φαίνεται ότι αποτελεί το τελείως παράλογο πάθος, που αναπτύσσει για μία

γοπτευτική πελάτισσα του ξενοδοχείου του, που μένει μόνο μια νύχτα σ' αυτό, υποσχόμενη ότι στο μέλλον θα επιστρέψει. Μια υποσχέση, η οποία καθώς θα αποδειχθεί ψευδής και απατηλή, θα οδηγήσει τον ήρωα αργά, αλλά στα-

θερά στο παραλογισμό. Ο θάνατος μοιάζει μία διέξοδος στο τέλος και την ακινησία που ο ήρωας βιώνει...

Το μυστήριο αποτελεί συστατικό στοιχείο της αφήγησης σε κάθε σχεδόν ταινία του Τούρκου Ομερ Καβούρ (Omer Kavur). Πρόσωπα που φεύγουν και χάνονται, συναντήσεις που ποτέ δεν γίνονται: η ασάφεια μοιάζει τυραννική για τους ήρωες των ταινιών. Ο σκηνοθέτης επιλέγει ως τόπο που διαδραματίζονται οι ταινίες του το εύφορο έδαφος των ανθρώπινων παθών, έναν χώρο που η λογική δεν μπορεί να τον ερμηνεύσει και όπου το παράλογο κυριαρχεί. Με σπουδές στην Γαλλία και με έντονες επιρροές από τον Δυτικό κινηματογράφο -ο Αντονιόνι είναι ένας από τους σκηνοθέτες που θαυμάζει- και την Δυτική λογοτεχνία -Μπόρχες, Βιρτζίνια Γούλφ και Λατινοαμερικανική Λογοτεχνία- ο Καβούρ (Κανυρ) κάνει ένα σινεμά που κοιτάζει την Δύση, όμως έχοντας γερά δεμέλια στον γενέθλιο τόπο του: την Ανατολία.

Δ.Μ.

Το Φτερούγισμα του Νεκρού Πουλιού

του Zivojin Pavlovic (Γιουγκοσλαβία, 1973)

Ο τόπος είναι μικρό απομονωμένο χωριό κοντά στα σύνορα με την Αυστρία, στην βορειότερη δημοκρατία της ενιαίας τότε Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας, στην Σλοβενία. Το χωριό είναι σχεδόν έρημο στην διάρκεια της εβδομάδας καθώς οι κάτοικοί του, δουλεύουν ως μετανάστες στη Αυστρία. Κάθε Σαββατοκύριακο όμως αποκτά ζωή αφού όλοι τότε επιστρέφουν. Σ' αυτό το χωριό ζει η πρωίδα, η Ανίκα, παντρεμένη με τον κατά πολύ μεγαλύτερο της, τον Τζας. Η Ανίκα αισθάνεται παραμελημένη, καθώς ο σύζυγός της κλεισμένος στον εαυτό του και στα προβλήματα του την αγνοεί. Διέξοδο σ' αυτήν την κατάσταση θα δώσει, η αναζωπύρωση ενός παλιού νεανικού της έρωτα. Όταν ο σύζυγός της φεύγει στην Αυστρία η Ανίκα συναντά τον εραστή της. Όμως ο Τζας δεν θα αργήσει να ανακαλύψει τον παράνομο δεσμό της γυναίκας του....

Ο Πάβλοβιτς (Ρανλόνιτς), χρησιμοποιεί αυτήν την ιστορία της προβληματικής σχέσης του ζευγαριού, ως ένα πρόσχημα για να μιλήσει για άλλα πράγματα, για αρθρώσει έναν κοινωνικό λόγο. Είναι αυτή η ιστορία ένας καθρέπτης μιας ολόκληρης κοινωνίας, όπου μέσα του αντανακλώνται η αδυναμία διαλόγου, η ανικανότητα της κοινωνίας να συμφιλιωθεί με τον εαυτό της, με την ηθική της, με τις αλλαγές που συμβαίνουν στο εσωτερικό της...

Δ.Μ.

της... Κριτικής Επιτροπής

Η παρουσία σας στην κριτική επιτροπή του φεστιβάλ φέτος μας δίνει αφορμή να μιλήσουμε γύρω απ' αυτόν τον διαγωνισμό που έχει όχι μόνο εθνικό αλλά και διεθνές στίγμα. Ποιά είναι τα σχόλιά σας από τη φετινή διοργάνωση;

Τα σχόλια είναι θετικά, παρά τις κάποιες γκρίνιες που συνοδεύουν τις συζητήσεις των ανθρώπων του κινηματογράφου. Ξέρετε αυτό το κοινό έχουν οι Γάλλοι με τους Έλληνες, είναι φοβερά γκρινιάρηδες. Μετά από αρκετό καιρό που έχω να έρθω στη Θεσσαλονίκη, παρατηρώ το φεστιβάλ, που παλιότερα είχε έναν κάπως επαρχιώτικο χαρακτήρα, όπου η Αθήνα μετέφερε τους καυγάδες και τη φαγωμάρα της κι όλα αυτά τα δράματα στη Θεσσαλονίκη, τώρα είναι ανοιχτό όχι μόνο στον ελληνικό αλλά και στον παγκόσμιο χώρο κι επιτέλους είναι ένα φεστιβάλ ευπρεπές και ενός επιπέδου. Είμαι πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή την εξέλιξη, ότι είναι δηλαδή περισσότερο ανοιχτό, αλλά και περισσότερο ελληνικό, εννοώντας ότι, η παρουσία της Ελλάδας δεν είναι μια μίζερη, κλειστή, φοβική παρουσία, αλλά μια ζωντανή ευπρόσωπη υπόθεση, άρα γι' αυτό ελληνική...

Συνέντευξη: Βούλα Παλαιολόγου

Εγώ ελληνικό θεωρώ ότι είναι ανοιχτό, έτοιμο να συνδιαλλαγεί με τους ξένους, που ταξιδεύει... Για μένα η Ελλάδα είναι μια ταυτότητα που ταξιδεύει...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ: Όταν ήμουν ακόμα σπουδαστής άρχισε να με απασχολεί ο κινηματογράφος. Αυτό έγινε αφού είδα δύο ταινίες στην Ταινιοθήκη: ήταν το *Θωρηκτό Ποτέμκιν* (σ.τ.μ. του Αϊ-Ζενσάιν) και ο *Ανδalousianός Σκύλος* (σ.τ.μ. του Μπονιουέλι). Συγκλονισμένος από την εκφραστικότητα αυτών των ταινιών, άρχισα να σκέφτομαι για πρώτη φορά για την δομή των ταινιών. Τότε έγραφα το πρώτο μου κείμενο για ταινία, με τον τίτλο "Ταινίες και Όνειρα". Καθώς έγραφα για ταινίες μεγάλωσε τόσο το ενδιαφέρον μου για την κινηματογραφική βιομηχανία στην Γιουγκοσλαβία όσο και η επιθυμία να δοκιμάσω τον εαυτό μου στις ερασιτεχνικές ταινίες. Καθώς τελείωνα τις σπουδές μου έγραφα όλο και περισσότερο για το σινεμά, και ως κριτικός και ως δοκιμογράφος. Στον κινηματογράφο της Γιουγκοσλαβίας εκείνη την εποχή υπήρχε μια επανάσταση από νέους παθιασμένους σινεφίλ, και σίγουρα εγώ ήμουν ένας από αυτούς.

Η ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΜΠΡΟΛ: Το γαλλικό "Νέο Κύμα" μας έδωσε εκείνη την εποχή ηθική υποστήριξη -αν και εμείς είχαμε διαφορετικές απόψεις για συγκεκριμένες ταινίες. Κάποιοι έλεγαν ότι ο Γκοντάρ ήταν η πεμπτούσια της πρωτοπορίας, άλλοι ότι ήταν ο Τρυφώ. Όμως εγώ προτιμούσα τις ταινίες του Σαμπρόλ. Έκανα μια συνέντευξη με τον Σαμπρόλ όταν ήμουν στο Παρίσι στην διάρκεια των γυρισμάτων της ταινίας *Το τριό της αμαρτίας* (*A double tour*). Όταν επισκέφτηκα το πλατό δύο πράγματα που είχαν σχέση με τον Σαμπρόλ μου φάνηκαν εξαιρετικά σημαντικά. Πρώτον η ίδια η παρουσία του στον χώρο των γυρισμάτων δεν εμποδίζει το γύρισμα. Περισσότερο δημιουργούσε μια ατμόσφαιρα ηρεμίας, με τον χαμηλό τόνο της φωνής του, με τα αστεία που έκανε και με τις όχι περιπλοκές οδηγίες που έδινε στους ηθοποιούς. Από την άλλη πλευρά αυτό που με εντυπωσίασε στην διάρκεια της συζήτησής του είχα μαζί του, ήταν το ευρύ φάσμα των γνώσεων του, η πολυμθεσία του, ειδικότερα οι γνώσεις του σχετικά με την Ιστορία του κινηματογράφου και τον γερμανικό Εξπρεσιονισμό. Αυτό ήταν και το θέμα για το οποίο συζητήσαμε περισσότερο.

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: Το σινεμά των δημιουργών στην Γιουγκοσλαβία ξεκίνησε με την γενιά μου. Πριν υπήρχαν απλώς μόνο κάποιες σκοτεινές εμπορικές παραγωγές, χωρίς όμως καμία αληθινή αισθητική εμβριμότητα.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΩΣ ΤΕΧΝΗ: Μερικοί λένε ότι το σινεμά είναι πιο κοντά ως τέχνη με το θέατρο παρά με την ζωγραφική. Εγώ νομίζω ότι το σινεμά είναι κοννότερα στην λογοτεχνία παρά στο θέατρο. Όμως είναι σίγουρο ότι ο κινηματογράφος είναι μια αυτόνομη τέχνη. Υπάρχει ακόμα προκατάληψη στον κόσμο: ότι το σινεμά είναι μια υποβαθμισμένη τέχνη συγκρινόμενη με τις κλασικές ή παραδοσιακές μορφές καλλιτεχνικής έκφρασης. Αυτό συμβαίνει γιατί το σινεμά έχει, σε σχέση με τις άλλες τέχνες, πολύ λίγα μεγάλα επιτεύγματα να επιδείξει. Ενώ οι άλλες τέχνες έχουν πίσω τους μια μεγάλη παράδοση καλλιτεχνικών δημιουργιών.

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ: Έκανα τις δύο ταινίες (*Το Ξύπνημα του Αρουραίου* και *Όταν θάμνη πια Νεκρός*) βασισμένες σε σενάρια των Gordon Mihic και Ljubisa Kazanaga. Δουλεύοντας μαζί τους κατάλαβα την σημασία που έχει το σενάριο στην διαδικασία της δημιουργίας, της ψευδαίσθησης για την ζωή -η οποία ψευδαίσθηση υποτίθεται ότι διαρκεί μία ώρα και τριάντα λεπτά... Για να μπορέσεις να κρατήσεις την προσοχή ενός ανθρώπου ή μιας ομάδας ανθρώπων, πρέπει να ενορχηστρώσεις το υλικό σου με ένα πολύ περίπλοκο τρόπο, αν και όλες οι μεγάλες ταινίες φαίνονται ότι είναι εξαιρετικά απλές. Στο *Ξύπνημα του Αρουραίου*, χρησιμοποίησα λιγότερο μεταφορές και συμβολισμούς και προσπάθησα η ίδια η εκπληκτική ψευδαίσθηση της ζωής να έχει τον ρόλο μιας μεταφοράς. Δεν ήθελα εγώ συνειδητά να κατασκευάσω και να προγραμματίσω μία μεταφορά ή ένα συμβολισμό.

ΑΤΟΜΟ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ: Ενδιαφέρωμαι περισσότερο για την θέση του ατόμου. Όταν η συλλογική αντίληψη της ζωής ιδεολογικοποιείται, μέσα από συλλογικά ιδεολογικά πρότυπα, τότε η θέση του ατόμου γίνεται περισσότερο τραγική, γιατί ανεξάρτητα από το τι είναι αυτός -στρατιώτης ή ένας αιρετικός- συγκρούεται με τον τρόπο ζωής της πλειοψηφίας, η οποία πάντα χαρακτηρίζεται από την μετριότητα και την συμβατικότητα.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ: Δεν υπάρχει αντικειμενική αλήθεια. Υπάρχει η υποκειμενική αλήθεια, ένας μικρός ή ένας μεγάλος αριθμός από υποκειμενικές αλήθειες. Η αταπότη της λεγόμενης αντικειμενικής αλήθειας δημιουργείται από τις υποκειμενικές αλήθειες. Το κύριο καθήκον ενός δημιουργού είναι να ακολουθήσει την δική του υποκειμενική αλήθεια. Να την καταθέσει.

(Αποσπάσματα από συνέντευξη σε αγγλόφωνη τμηματική έκδοση, που εκδόθηκε την ευκαιρία του αφιερώματος του 38ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Επιλογή αποσπασμάτων και απόδοση Δημήτρης Μπάμπας)

ΖΙΒΟΪΝ ΡΑΒΛΟΒΙΤΣ: ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Coca-colonised. The American film industry has served as a cultural bridge in more ways than one. Not only has it created a common frame of reference for audiences in wildly different societies but it has also united filmmakers from wildly different cultures in condemnation of Hollywood's international stranglehold on cinema.

"We no longer have a popular cinema," said Turkish director Omer Kavur, a juror in the International Competition. "This is a huge lack as it is through popular cinema that we see our faces on the screen. Today what we see are American faces. That is why these festivals are important functions because they provide an opportunity to see films that you normally would not see."

He added that "it's not only cinema but every aspect of our life that has been invaded by the American image."

Kavur echoed a point made earlier in the week by French director Claude Chabrol, who said the US had realised early on that movies were a great lever for the economy as they could be used to create markets for American products: "Would we have McDonald's in Europe if it wasn't for American films?"

In his native Turkey, Kavur traces the penetration of American cinema to the "depoliticisation" policy implemented after the military coup d'état in the early 1980s. With union and political activities radically curtailed by the state, he said, sport and entertainment was promoted - the latter largely through American film distributors who were allowed by a new law to establish a foothold in Turkey.

"The young generation which grew up during this period of depoliticisation identify themselves, perhaps falsely, with American rather than Turkish culture," Kavur said.

Nonetheless the Turkish film industry has received a tremendous boost this year in the form of *Tabutta rovasa* (Somersault in a Coffin), Dervis Zaim's first feature and one of the favourites in the International Competition.

Balkan woes. For Serbian-born director Zivojin Pavlovic, Balkan cinema reflects the common characteristics of the region's peoples.

"It is the characteristics of our respective peoples that makes our fate what it is; all the films made in the Balkans have this universal element - the 'Balkan personality'," he said. "The same way we see common facial characteristics in the people in Sophia, Belgrade, and Thessaloniki, we also see a common thread in the films made in the region."

But Balkan cinema has another common characteristic: lack of resources, especially funding.

"To be able to talk about the cinema, we should be able to talk about a healthy industry - and this simply doesn't exist in the Balkans," said Kavur, speaking at the same news conference with Pavlovic. "In the Balkans we can't really speak of a film industry but rather of people in this region who are able to make films."

The point was driven home hard by their responses on funding sources which underscored how difficult it is even for established and internationally acclaimed directors to secure backing for their films.

"I'm always at zero," said Pavlovic whose producer has been spent the past three years trying to raise the funds for "a very good script" the director has obtained.

As for financing available to directors in Turkey?

"I think you'd have to rob a bank," said Kavur.

Cherchez la femme. *Chorok mulgoki* (Green Fish) is the first feature for novelist-turned-director Lee Chang-Dong. The story, based on his own screenplay, follows a discharged conscript home where he finds everything has changed. He does too, largely under the influence of a woman

American funhouse

he hooks up with and through which he joins a gang.

Like his Korean colleague, Dimitris Athanitis also explores the private hell his character is forced to endure because of a woman. *Kamia simpathia gia ton diavolo* (No Sympathy for the Devil), a dark romance, is one of two Greek films entered in the International Competition and features among the cast Lena Kitsopoulou, a young actress who has been increasingly attracting critics' attention.

Give me liberty.

Veteran stage and screen actor Stavros Paravas plays the lead in Andreas Thomopoulos's *Avrio tha xeroume* (Dharma Blue Bums), a National Competition entry which gets its first screening tonight. The story follows the "adventure" of Thomas, 60, with the 27-year-old Sonia, who came to Greece from Russia to be a hooker.

The two strike a rapport when they find the share the belief that those who seek freedom outside their own heads die slaves.

Nouvelle...cuisine.
Aleksandr Sokurov

once likened a film director to a chef "who doesn't know the stomachs of his guests: what he makes is sort of an ideal recipe. The viewer comes into the theatre and begins to eat time. Some of it he digests, some of it he does not digest. That can make him sick or irritated."

Among those who found Sokurov's films hard to digest were the censors of the former Soviet Union - although today he is acknowledged as one of the foremost contemporary Russian directors.

The festival's New Horizons section turns its spotlight on Sokurov this evening with screenings of two films: *Dni satmenija* (Days of the Eclipse, 1988) and *Spasi i sohrani* (Save and Protect, 1989).

Another groundbreaking director on which New Horizons trains this year's spotlight is Malaysian-born Tsai Ming-liang. His quirky *Aiqing wansui* (Vive L'Amour, 1994), screened this evening at 5pm, leaves no doubts about why he has been dubbed the "Fassbinder of Taiwan".

Mountain views. Shot on location in Greece and Albania, the five-part documentary series *Epirus, Primordial Greece* traces the history of this remote region from the mythical flood of Deucalion to its liberation from the Ottoman empire. Maria Hadjimichali-Papaliou uses ancient, Byzantine and modern texts to chart this trip through space and time. Special festival screening this afternoon at 3pm at the Olympion II.

The future of Greek film. Legal changes in the status of the Thessaloniki Film Festival will also

affect its structure. One of the most controversial changes involves the National Competition, which will be eliminated in favour of the State Film Awards. The festival's domestic section will revert to its original role as a panorama of Greek film - the idea being to show all the year's productions rather than a selection.

Some filmmakers claim the local film industry will languish without the element of competition. Others disagree, claiming the festival's new structure will help more Greek films get public exposure. Join leading industry representatives and critics at what promises to be a heated debate on these changes at a public discussion organised by the Directors' Guild at the press centre in the Electra Hotel tomorrow at 3pm.

Quote, unquote.

Jonathan Nossiter, the New York based director of *The Resident Alien* and *Sunday*, which won the Sundance Grand Jury Award this year:

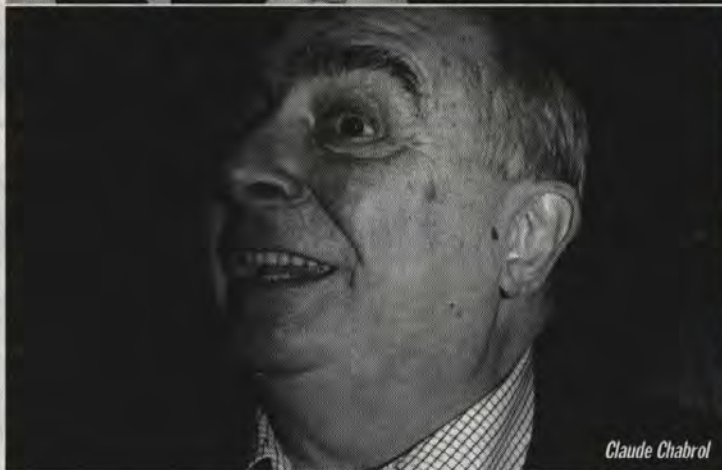
"After Sundance, I was invited to Hollywood. I'd never been there before; it was quite terrifying."

Diane Shugart

The Festival is smiling...

Susana Lopez Aranda and Paz Alicia Garciadiego

Claude Chabrol

Willa O'Neill

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 29 ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1997

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ,

ΒΟΥΛΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΤΑΪΑΝΑ ΣΟΥΓΚΑΡΤ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ (ΖΑΡΖΩΝΗ) • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΤΥΠΟ ΜΟΥΤΚΟΣ

website: www.magnet.gr/filmfestival • e-mail: filmfestival1@magnet.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

